

S tručné zprávy.

Pondělí 18. června
Řecká Nová demokracie těsně vyhrála nedělní parlamentní volby
Prahu navštívil euroskeptický poslanec EP Nigel Farage, přijal ho Klaus
Nečas vítá, že v řeckých volbách uspěly strany prosazující úspornou politiku
V Praze byla uctěna památka parašutistů, kteří provedli atentát na Heydricha
Ústečtí žalobci v kauze Rathova gangu nepochyбили, zjistila kontrola VSZ
Bezpečnostní rada vlády o financování armády nerozhodla
VZP chce získat do svého vlastnictví elektronický portál IZIP a ČEZ může převzít společnost Energotrans, rozhodl ÚOHS
Počasí v Praze: oblačno, 34 stupňů
pokračování na str. 2

Slovo vydavatele:

Nemůžeme se domluvit s Ruskem, natož se sousedy machometány? Nedívme se .
A. Úryvek z Rozhovoru s režisérem Zdeňkem Třáskou:
Nenabídli vám na Východě, že by dali na nějakou vaši novou pohádku peníze?
„Jednáme o tom... Ale ono to není tak jednoduché. Domlouvali jsme spolupráci s Kazachstánem, poslali jsme jim návrh zápletky, ale řekli nám: »To není možné!«
Co je tak pohoršilo?
„Ve filmu měl Kostěj Nesmrtelný unést princeznu a princ ji jde hledat! Ale muslimovi hrdość, společenský a náboženský status prostě nedovolí snížit se k tomu, že bude pátrat po své manželce, prostě po někom, kdo nemá duši. A hotovo. Prostě kulturní rozdíly existují.
B. "Na břehu řeky Něvy sedí Vladimír Iljič Lenin a holí se britvou. Přijde k němu malý Ivánek a ptá se, co to děláš, Vladimíre Iljiči? Holím se, synku, holím. Cítíte z toho tu laskavost a humanitu?"
Žáci hledí nechápavě a zjevně nic takového z vyprávění necítí. Učitel se tedy snaží znovu:
"Tak ještě jednou. Dobře mě, děti, poslouchejte. Na břehu řeky Něvy sedí Vladimír Iljič Lenin a holí se britvou. Přijde k němu malý Ivánek a ptá se, co to děláš, Vladimíre Iljiči? Ten odpovídá, holím se synku, holím. Tak co, už cítíte z toho příběhu tu laskavost a humanitu?"
Žáci nechápou a učitel to nevydrží:
"Vždyť ten Lenin se mohl klidně tou britvou po klukovi ohnat a podříznout ho!"
C. Když si přečtete Evropské pohádky, tak se dočtete, že princ, Honza, Růženka či jiný hrdina, **je odměněn za to, že udělal dobrý skutek**. Zachrání hořící brabence, hodí rybu zpátky do vody, odtrhne a rozsoudí rvoucí se čerty, pomůže babičce s nuší. V Ruských pohádkách je to jinak. Princ jede a vidí hrající se liščata, tak sundá kuši, že je jen tak pro radost sobě zastřelí anebo aspoň zmrazí, ale pak si to rozmyslí a jede dál, spěchá, a hle, on je za to odměněn!
Odměněn za to, že neudělal zlý skutek!
Všimněte si obou propastných rozdílů, je to rozdíl mezi evropským, křesťansko-židovským smýšlením a smýšlením asijsko-

arabským. S takto odchovanými lidmi se nedá diskutovat, oni vám totiž neporozumí, oni jsou vyrostlí a žijící v úplně jiném světě, kde dobročinnost, útrpnost, soucit je slabošství a úpadek a naopak, kde násilí, mučení, necitelnost, je projev síly a hodný to obdivu.
Pak se nediňte, když čtete: *"Syrští milicionáři útočili na domy bez slitování. Vyfotografovali jsme děti, jimž ještě nebylo deset let. Měly svázané ruce a některé byly zastřeleny z deseticentimetrové vzdálenosti, jiným prořízli hrdla nožem, ale ne celá, udělali do nich pouze díru aby hned neumřeli, a jiné bodali do očí, a nechali je pomalu umírat"* , uvedl opoziční aktivista Hamzá Umar.
Mnoho „dobráků“ se domnívá, že všichni lidé myslí stejně, mají stejnou morálku, a nenechaj si to vymluvit, až jim bude někdo ve jménu Alláha podřezávat pomalu krk nebudou se stačit divit. .
Atliel bychom si pomáhat .

Když emigrantům začne jebat...

7.06.12 | Ross Hedviček
Na fotografii je Ross Hedviček se spisovatelem Otou Ulčem na pražském knižním veletrhu v JuldýFuldyparku 18. května 2012. Foto: Blanka Havličková
Po desítky let mě spisovatelské činnosti jsem se řídil opačným příkladem mého mnohem staršího přítele a rádce Oty Ulce. Ota Ulc by ani za zlatý prase nikdy nenapsal něco být jen vzdálené kritického České republiky, proto mu tam taky vydali 47 knih, kdežto mne vydali jen dvě a pak mne znovu uvrhli do klatby. Jenže čas se navršil a já nemohu odolat pokušení napsat i něco o emigrantech...

Rozdíl mezi emigrantem a exulantem předpokládám znáte. Exulant odešel, aby se vrátil až se změní podmínky ve vlasti (něco jako Komenský nebo Tigrid), emigrant odešel, aby žil trvale někde jinde a nikam se nevracel (jako já, nebo většina z toho miliónů Čechů a Slováků, co odešli mezi 1948 až 1989). V Česku si významy těchto označení pletou.
Exulant je krotké, bojácně zvířátko, které v jeho australském (například) bydlíšti roky opraňuje obrazy Hradčan, vzpomíná jak on za komunistů statečně studoval na Karlově universitě, nikdy by neřekl nic kritického na adresu současného českého režimu a v šuplíku opatruje svůj český pas, který má navíc k jeho australskému (či kanadskému nebo i americkému). Mohu-li trochu generalizovat (to já rád) tak exulanti jsou už z principu jebnuti - jedni méně, druzí více. Je to živočich, který sedí na plotě, neví co chce, kdo je a je už z předeslaných důvodů mentálně bezprizorný a navzdory českým vysokoškolským titulům intelektuálně ochablý.

Na emigranty se výše uvedené nevztahuje - aspoň tedy po většinu jejich života, dokud nezestárnou a nezačne se blížít "důchod". S přibývajícím věkem začne i emigrant halucinovat o Česku (buď jen o návštěvách a nebo i o strávení důchodu v Česku) - je to stejný syndrom, který běžným obyvatelům české kotliny způsobuje halucinace o předčasném či invalidním (to by bylo terno!) důchodě. V Česku úplně každý (nesetkal jsem se s výjimkou) chce být v předčasném či invalidním důchodě. Opravdu.
Takže na stará kolena se emigrant, postižený tímto syndromem, začne chovat jako exulant a popře všechny zásady zdravého rozumu, rovnou páteř a čistý charakter a v podstatě otočí o 180 stupňů. Příznaky tohoto emigrantského blbnutí jsou pozorovatelné i roky předtím, třeba když si ještě za prvních komunistů v Česku emigrant "upravil vztah s CSSR". Jasná zpráva, že to není emigrant, ale úplný hlupák. Nebo když emigranti z Kanady tvrdí, že dovolená na Floridě je pro ne moc drahá, tak "radši lítají na Kubu, kde to je mnohem lacinější, jsou v perfektním resortu". Jen náhodou se podřeknou, že ten resort na Kubě je obehnány ostnatým drátem, aby tam obyčejní Kubánci nemohli. Takoví konoupci jsou pak v důchodovém

věku primární kandidáti na "emigranty, kterým jebat". Další symptomy: Odhlásí emigrantský tisk (třeba australské Noviny), protože se tam objevují články ode mne, a oni přece chtějí jezdit teď na důchod do Česka, a nepotřebují si to kvůli tomu otřesnému Hedvíčkovi pokazit u českého konzulátu či ambasády. Na internetu ovšem pilně navštěvují můj blog či jiná místa, kde se objevují moje články a pod různými pseudonymy tam anonymně "diskutují" nebo se mne snaží nějak urazit, případně vrhnout nějakou špínu na mne či mou rodinu.
Jiný příklad těžkého zajebování je, když si tento emigrant-důchodce v Česku zakoupí "chalupu", kam buď jezdí aspoň část roku a nebo tam žije dokonce celý rok. Často svůj majetek v zahraničí prodá, v Česku ho o peníze okradou, a je pak závislý jen na zahraničním důchodě posílaným do Česka. Po čase takovému troublem světu, ale už se nemá kam vrátit a tak umírá nasraný jak brigádýr v českém domově důchodců. Dobře mu tak.
Opatrnější vyčůranci jezdí do Česka jen dočasně - třeba učit fyziologii na lékařské fakultě Karlovy univerzity, učit moderní

dějiny na Palackého universitě a nebo nahrávat své písničky do pražských hudebních studií s komunistickými hudebníky a kolaboranty z minulosti. No je to v Praze a že se tak sami stávají kolaboranty s opresivním režimem jim najednou přestává vadit. Praha, to je ta správná kultura. A pivo!
A ještě jednodušší typkove, co nic pořádného neumí a nebo se v zahraničí nijak neprosadili pak jezdí jen k příbuzným do Česka (příbuzní jsou na ne hodní), kde se pak celé léto věnují sekání trávy, sušení sena, sázení stromků, sbírání švestek a pálení slivovice. No každému, co jeho je. Všechny tři tyto kategorie (chalupáři, učitelé/umělci a dlouhodobí návštěvníci) vykazují pozoruhodný posun v jejich vidění světa a České republiky. Stávají se z nich "čeští vlastenci" ("české vlastenectví je přesně definována forma nenávisti ke všem ostatním"), všeobecně ztrácí soudnost, logické myšlení a zbytek zdravého rozumu a začínají nesnášet ostatní emigranty a snaží se asimilovat do české společnosti, ovšem marně. Česka společnost jim to nikdy neopustila, že kdysi emigrovali ("zatímco my jsme tu trpěli, vy jste si opalovali svalstvo na pláži v Šantá Monica") a vždy bude i tyto "polepšené emigranty" nenávidět. Nenávist je přímo úměrná množství dolarů. Pokud dolary dojdou, pak teprve to "polepšený emigrant" dostane od "domácích Čechů" sežrat. Jsou i emigranti-vlastenci, kteří vykazují všechny symptomy (vlastenectví, ztráta soudnosti, logického myšlení a zbytku zdravého rozumu), ale do Česka nejezdí, protože byli celoživotní losers (ultra neschopní) a jednoduše na to nemají peníze, protože žijí ve státěm subsidizovanem bytě a důchod mají malý. A ti se pak věnují kouření "medikalni" marihuany a když jsou při vědomí, tak sedí na internetu a dští nenávist, síru a oheň na všechny emigranty (jako já), kdo se odváží být i jen minimálně kritičtí k čemukoliv v ČR, protože to uráží jejich vlastenecké citění.
A takoví šílenci se jmenují George Vaněk. A dál už to znáte...

POZOR Australské mléko obsahuje až 20% odpadu sýrového průmyslu zvaný „permeate“ = chemicky upravená syrovátka, nazelenalá voda, do mléka se přidává proto, aby se zlevnila výroba a mléko se mohlo prodávat za dollar.

PERMEATE FREE MILK:
Paul's Parmalat Organic Milk (Available Australia-wide)
Pura Gold Brand (Available Australia-wide)
Country Valley Milk (stockists can be found at: www.countryvalley.com.au)
Norco milk (Available in Brisbane, the Gold Coast and northern NSW)
A2 milk (Available Australia-wide)

Úterý 1. ledna

Britové zastavili ruskou loď vezoucí do Sýrie zbraně
Muslimské bratrstvo v Egyptě vyzvalo k protestům proti armádě
Klaus vetoval zákon umožňující zákaz pobytu za opakované přestupky
Vláda začala projednávat rozpočet na rok 2013, schodek má být 100 GKč
Ústavní soud zamítl Rathovu stížnost, exhejtman zůstává ve vazbě
Fischer oznámil, že se vzdá funkce viceprezidenta EBRD
Lékaři už zase vyhrožují svým odchodem a naši smrtí
Levice kvůli kauze Rathova gangu ztrácí voliče
Počasí v Praze: po dešti vyjasnění, 26 °C

Středa 2. ledna

Soud v Moskvě prodloužil vazbu rockerek z Pussy Riot o měsíc
Šéf fecké Nové demokracie Samaras má pověření sestavit novou vládu
Při restrukturalizaci lůžkového fondu se budou rušit celá oddělení a nemocnice
Odklad církevních restitucí do září neprošel, opozice ale schvalování stále blokuje
Policejní odbory žádají Kalouska o omluvu za jeho výroky, Nečas o zdrženlivost
Mandátový a imunitní výbor kauzu Parkanová odložil, chce od policie celý spis
Jihočeský kraj podle hejtmana Zimoly plně podporuje dostavbu JE Temelín
U státních maturit propadla více než pětina studentů, 7000 se odvolalo
Počasí v Praze: oblačno, 28 stupňů, večer boufka a slývák

Čtvrtek 3. ledna

Ministři zahraničí EU přišli s plánem na evropský superstát
Podle Schwarzenberga se Evropa se federalizaci nevyhne
NSS zrušil Zásady územního rozvoje Jihomoravského kraje
B. Sobotka vyhodil Škromacha z místa stínového ministra práce
P. Sobotka posílil vedení v prezidentských primárkách ODS
Exmanažeři z MUS údajně vyvedli 150 milionů dolarů
Obce požadují zdanění internetových sázkových her
Počasí v Praze: postupně vyjasnění, 27 °C

Pátek 4. ledna

Klíčové země EU chtějí finanční vzpruhu 130 miliard eur
Fico zruší rovnou daň a větší daň naparáí těm trochu bohatším a firmám
Kraje navrhují sáhnout zdravotním pojišťovnám na provozní peníze
Sockom bloku se podařilo přesunout církevní restituce na červenec
V Č. Budějovicích se konalo veřejné slyšení o dostavbě Temelína
Exkomunista exministr Dlouhý chce kandidovat na prezidenta
Šéf asociace gymnázií navrhuje zrušit u maturit povinný sloh
Kauza Rathova gangu stále sráží preference ČSSD
Počasí v Praze: oblačno, 27°C

Víkend 5. – 6. ledna

Čínané poprvé ručně připojili vesmírnou loď k modulu
Vítězem prezidentský voleb v Egyptě je islamista Mursí
Odsun Němců byl logický, řekl Klaus k výročí vyhlazení Ležáků
Žádost o vydání Parkanové označil Kalousek za útok na demokracii
Desítky lidí uctily památku komunisty popravené Milady Horákové
Konference VV potvrdila Johna v pozici předsedy strany
V Chorvatsku havaroval český autobus, zemřelo osm lidí
Pražské ostrovy rozezněl festival United Islands
Počasí v Praze: oblačno, skoro 30°C

Pondělí 7. ledna

Kypr požádal oficiálně Evropskou unii o finanční pomoc
Ukrajinský soud otevřel novou kauzu proti Tymošenkové
Izrael se obává, že se v Egyptě dostane k moci extremistický islám
Kalousek se coby advokát Parkanové ohání posudkem Ústavu státu a práva
Právníci posílají Kalouska s jeho argumenty před soud či do přípravného řízení
Nečas, Kubice a Pospíšil by se podle ČSSD měli vyjádřit k výrokům Kalouska
Podle Nečase je ČSSD licoměrná, ale policejní stát nehrozí a je třeba se uklidnit
Schwarzenberg je pro větší integraci EU a proti kácení na Šumavě
Počasí v Praze: zataženo, 22°C

Úterý 8. ledna

NATO odsoudilo syrské sestřelení tureckého letadla
Kvůli odmítavému postoji Německa hrozí podle Sorose krach summitu EU
Vláda se zlobí na Brusel, balík návrhů na čtvrteční summit

přišel o půlnoci
Kvůli "rovnému právu v EU" podrazí rizikové pojištění žen až o 80 %
Klasnová chce vydat Parkanovou, k podezřelým prý patří také Kalousek
Zdravotně postižení se kvůli novým sociálním kartám obrátili na soud
Daňové přiznání se má od roku 2014 podávat pouze elektronicky
Zeman nasbíral 50 tisíc podpisů ke kandidatuře na prezidenta
Počasí v Praze: postupně vyjasnění, 22°°C

Středa 9. ledna

Alžběta II. poprvé podala ruku bývalému veliteli IRA
Klaus na návrh Nečase odvolal ministra Pospíšila z funkce
Za odvoláním Pospíšila není nechuť k Bradáčové v čele VSZ, říká Nečas
Za výroky o policii se Kalouskovi dostalo od Nečase pokárání
Akreditace pro práva v Plzni platí do roku 2013, rozhodl Fiala
Parkanová byla vyslechnuta poslanci z imunitního výboru
Stráský skončil funkci ředitele Národního parku Šumava
ČSA přiznaly víc než čtvrtmiliardový deficit za loňský rok
Počasí v Praze: skoro jasno, 26°C

Čtvrtek 10. ledna

Začal další klíčový summit EU, Nečas odmítá bankovní unii
Americký nejvyšší soud podpořil Obamovu zdravotní reformu
V Londýně byl odhalen pomník padlým letcům
bombardovacích perutí
Nejvyšší žalobce Zeman potvrdil, že o Bradáčové s Nečasem **nehovořil**
Středočeští zastupitelé definitivně zrušili Rathovu krajskou nemocnici
Na Karlově mostě proběhl protest proti zpoplatněnému fotografování
Úřady začaly zkušebně vydávat sKarty, Drábek problémy nečeká
Pospíšil asi zamíří do čela kandidátky ODS na Plzeňsku
Počasí v Praze: oblačno, 29°°C

Pátek 11. ledna

Evropští lídři dohodli jednotný dohled na banky eurozóny
Summit EU dohodl navýšení kapitálu ECB, ČR zaplatí 2 GKč
Češi opravili chyby v čerpání dotací z EU, teď záleží na Bruseli
Kalousek prý vyhrožoval vyšetřovateli, Nečas chce vysvětlení
Letouny CASA stále nemají funkční systém pasivní ochrany
Soud odmítl návrh rady postižených na zastavení sKaret
Děti dostaly vysvědčení, začínají prázdniny
Začal filmový festival v Karlových Varech
Počasí v Praze: polojasno, 32°°C

Víkend 12. ledna – 13. ledna

Japonsko spustilo první z odstavených jaderných reaktorů
Kvůli poklesu cen ropy chce Írán mimořádnou schůzku OPEC
Cameron je ochoten uspořádat referendum o vztahu Británie s EU
Parkanová by podle Nečase měla o zbavení imunity sama požádat
Nečas si chce s Kalouskem pohovořit o jeho telefonátu vyšetřovateli
Průvod více než 10 tisíc lidí zahájil 15. všesokolský slet v Praze
V roce 2016 vyrovnaný rozpočet nebude, přiznal Nečas
Asi 40 squatterů obsadilo opuštěnou vilu Milada
Počasí v Praze: jasno, v noci boufka, přes 30°°C

Poněkud zpozdilé zamyšlení nad Slovanskou epopejí

Chucper eTeo (in memoriam)

Lidé jsou posedlí touhou po smyslových zážitcích, v nichž zrakové hrají dominantní roli. Dvourozměrné obrazy, ať už ve formě časopisů, billboardů, plakátů, televizních obrazovek, reklamních fotografií a všeho toho smeti, jsou pojímány jako nástroj informace a dezinformace. Jejich všudypřítomnost však podporuje sklon člověka k pasivitě, protože nekončící útok na zrakové vjemy vede k netečnosti, k určité letargii a neschopnosti aktivně vnímat "poselství", které je mu touto formou neúnavně únavně předkládáno, mnohdy až vnucováno. Výše uvedené je stručné převyprávění úvodu mé "bible", knihy **René Huyghe: Řeč obrazů**. Navazuje tvrzením, že právě výtvarné umění, využívající stejného prostředku – obrazu, působí jako protijed proti otupělosti z přemíry

zrakových vjemů. Ale pouze tehdy, jsme-li ochotni a schopni při nazírání naslouchat oné skryté "řeči obrazů". Obraz je podle něho znakem a stimulem svobody, protože dokládá schopnost umělce vytvářet nové vize, které dávají světu bohatost a rozmanitost přesahu, místo aby jej ochuzovaly a rozměľňovaly, jako to činí reklamní, televizní a většina filmové produkce, které umrtvují soudnost a nutí pouze k trpnému nazírání a podřizování se, namísto aktivního vnímání.

Už jsem v jednom článku podotkl, že kunsthistorici a všelijací vykladači jsou pro umění totéž, co politici pro demokracii. Když se nepovedou, tak prostě ukrutně škodí. A ti nepovedení jsou v obou kategoriích spíše pravidlem než výjimkou. To se v plné nahotě projevilo při hodnocení Slovanské epopeje geniálního malíře Alfonse Muchy. Kdekdo podlehl předvolebnímu pseudosporu o Muchovo dědictví a cítil potřebu se vyjádřit k umělecké kvalitě a významu toho grandiózního díla. Nejzábavnější a nejpitomější texty napsali ti, kteří se v úvodu okázale pochlubili faktem, že umění vůbec nerozumí. Prezidentův tajemník Ladislav Jakl (který je mimochodem mým příznivcem, což mě v dané souvislosti téměř děsí :) napsal, že Slovanská epopej je kýč tisíciletí, prolhaná, nabubřelá exhibice. Když prý zvětšíte hroznou věc, vznikne jen velká hrůza a obrazy by nejraději někam schoval. Moudrá Petruška Šustrová nemoudře poznamenala, že "tolik národovecké zaslepenosti a nevkusy najednou a navíc v tak monumentálních rozměrech ji zaskočilo a znechutilo..." Šéfredaktora Reflexu Pavla Šafra považuju za vysoce nadprůměrně inteligentního muže, koneckonců je vlastně můj "externí šéf". Měl bych tedy být loajální, že? :) Ale nebudu. Napsal, že jde o anachronismus, slátaninu, vypjatý patos s rozmáchlými gesty etc. S tím nemohu souhlasit.

V celkem vtipné reklamě na Pilsner Urquell je motivací pro vznik Slovanské epopeje nevinná poznámka hostinského k Muchovu náčrtu: "Typický Mucha!" Malíř se zdravě naštve, zmačká kresbu a pustí se do Epopeje. Hostinský, který se za těch 18 let nestačil ani převléknout, nese malíři pivo a zírá. Mucha, jenž ve spotu lehce zešedivěl, mu zvěstuje: "Bohatství slovanského národa si žádalo být vyjeveno."

Slovanský národ naštěstí nikdy neexistoval. A pokud ano, pak pouze jako utopie v hlavách obrozenců. Část Muchových pláten zobrazuje pouhé mýty, nezakotvené v historické realitě. Část se opírá o skutečné historické události. Ale lze z tohoto hlediska hodnotit kvalitu díla? Jsem přesvědčen, že ne! Vždyť i Michelangelovo dílo zobrazuje náboženské mýty a neexistujícího Boha. Napadlo někoho zaútočit na ideovou podstatu jeho obrazů, nástěnných maleb a soch?

Muchova Epopej zaujímá celkovou plochu zhruba jako tenisový dvorec pro čtyřhru. Pokrýt 252 metrů čtverečních za 18 let barvami prostřednictvím štětců a naplnit tuto formu konkrétním obsahem, je poněkud těžko představitelné. Ale zmíněný Michelangelo Buonarroti v Sixtinské kapli pomaloval úžasnými freskami téměř 600 metrů čtverečních! Strop maloval 4 roky, fresku Poslední soud pak 5 let.

Je nesmírně zajímavé přechíst si, koho a co vlastně ty figury představují. Nad Stvořením Adama asi taky nebudeme meditovat, jestli se jedná o zobrazení náboženského mýtu nebo pravdy, kterou nám zjevuje Písmo svaté. Výklad významu jednotlivých pláten Slovanské epopeje si můžete přečíst třeba na [ttp://www.reflex.cz/clanek/kultura/39049/prohlednete-si-kompletni-slovanskou-epopej-o-cem-vlastne-je.html](http://www.reflex.cz/clanek/kultura/39049/prohlednete-si-kompletni-slovanskou-epopej-o-cem-vlastne-je.html) O Svantovitovi nejspíš většina z nás neví vůbec nic. Marně budete hledat Přemysla oráče, kněžnu Libuši a další mýtické postavy z Jirákových Starých pověstí českých, zatímco husitská doba Muchou ignorována nebyla...

Z mého hlediska je toto monumentální dílo, malované na lodní plachty, národním kulturním pokladem a mělo by se s ním podle toho zacházet. Ať už bude vystaveno v Moravském Krumlově nebo v Praze. Ať o něm nejružnější celebrity a polobrity prohlašují cokoli. Na závěr odkaz na rozhovor s kunsthistoričkou, která ví, o čem mluví. A co ke svému dílu podotkl sám jeho autor, Alfons Maria Mucha? Posuďte sami:

"Chtěl jsem promluvití svým způsobem k duši národa, k tělesnému zázraku, jež nejrychleji dojmy přenáší k vědomí. Obraz působí řekl bych agresivně: bez ohledu vniká otevřeným oknem do duše. Jest věcí pozorovatele, aby s ním naložil po své vůli. Může jej přejít, nepřipouštětje si ho do vědomí, anebo sveden vnějškem díla zastaví se před ním a snad i pátrá po jeho obsahu a významu a nakonec i najde v něm ono jádérko, buď krásy nebo pravdy, kvůli němuž povstalo."

Fico zverejnil nové dane a šetrenie (zoznam 22 opatrení)

Konsolidačný balík nepriniesol prekvapenie, šetrenie bude pri znížení deficitu druhoradé.

Ficov balík

nové a vyššie dane: **1,2 miliardy** eur,

zmenšenie druhého piliera: **500 miliónov** eur,

šetrenie výdavkov štátu a znižovanie platov: **600 miliónov** eur.

BRATISLAVA. Robert Fico (Smer) v pondelok prvý raz povolil, aby sa kompletný návrh nových daní a šetrenia dostal na verejnosť.

Takzvaný konsolidačný balík obsahuje 22 opatrení, ktorých celkový dosah na verejné financie v budúcom roku by mal byť približne 2,3 miliardy eur.

To je približne o 600 miliónov eur viac, ako vláda potrebuje podľa aktuálnych odhadov na zníženie deficitu pod tri percentá výkonu ekonomiky.

Smer si tak nechal možnosť, aby niektoré opatrenia stiahol alebo aby získanú sumu využil inak. Suma 600 miliónov môže slúžiť aj ako vankúš pre prípad, že sa do prijatia rozpočtu zhorší výhľad slovenskej ekonomiky.

Ficov balík obsahuje najmä už ohlásené zvýšenie daní o takmer miliardu eur ročne, približne 500 miliónov eur chce Smer získať znížením veľkosti druhého piliera z deväť na štyri percentá platu.

Balíček ráta so znížením výdavkov štátu o 600 miliónov eur, ktorých hlavnou časťou je pokles miezd v štátnej správe o päť percent a desaťpercentné krátenie bežných výdavkov.

Najväčším prekvapením balíčka je návrh na zdanenie výsluhových dôchodkov policajtov, vojakov či hasičov.

V materiáli, ktorý zaslal Úrad vlády opozičným stranám, sú utajené dopady jednotlivých opatrení. V texte sú uvedené len v prípade, že ich dopad predtým Smer zverejnil.

1. Zdania sa vklady obyvateľov v bankách

Finančné ústavy na Slovensku majú od 1. septembra platiť špeciálne odvody nielen z peňazí, ktoré spravujú podnikateľom, ale aj z vkladov bežných ľudí. Štátu odvedú 0,4 percenta z týchto vkladov.

Štát získa: **125 miliónov eur**

2. Extra zdanenie bánk

Okrem špeciálnych odvodov zaplatia banky na Slovensku tento rok aj mimoriadny odvod. Mal by ísť do zvláštneho fondu, z ktorého chce Smer financovať rastové opatrenia.

Štát získa: **50 miliónov eur**

3. Vyššie a skoršie zdanenie tabaku

Od marca 2013 sa malo zvýšiť zdanenie cigariet a tabaku na úroveň požadovanú Európskou úniou. Smer termín posunie na október, zároveň mierne zvýši sadzby dane nad požiadavku Bruselu.

Škatuľka 19 cigariet, ktorá dnes stojí 2,70, by tak mohla zdražieť asi o štyri centy.

Štát získa: **8,15 milióna eur**

4. Zdanenie regulovaných firiem

Telekomunikační operátori, farmaceutické firmy, teplárne či plynári budú od septembra platiť mimoriadny odvod zo svojich ziskov.

Štát získa: **200 miliónov eur**

5. Vyššie zdanenie hazardu

Na jeseň sa majú zvýšiť odvody z niektorých hazardných hier. Akých, Smer v návrhu ozdravného balíčka nespresnil. Keby sa však zvýšilo zdanenie automatov a zaviedla zrážková daň pri lotériách, stávkach a kasínach, štát by na tom podľa štúdie ekonómov Ódora a Horvátha získal 50 miliónov eur ročne.

Štát získa: **do 50 miliónov eur**

6. Zmeny v správnych poplatkoch

Stavebné povolenie dnes vychádza obvykle na 33 eur. Podľa predstáv Smeru by sa poplatok mal meniť viac podľa toho, o akú stavbu ide.

Vyššiu sumu by tak mal zaplatiť ten, kto potrebuje povolenie na obchodné centrum, než keď si ho niekto pýta na rodinný dom.

Zdražieť by mala aj registrácia liekov či prvá registrácia auta na Slovensku. Hovorí sa o registračnom poplatku v rozpätí 30 eur až tritisíc eur.

Ozdravný balíček Smeru hovorí, že poplatok sa bude zvyšovať od strednej kategórie vozidiel a vyšší by mal byť aj pre dovážané staré autá.

Dopad na štát **utajili**

7. Z nehnuteľností budú dve dane

Okrem dane, ktorú platíme za dom či byt obci, máme od januára 2013 platiť za nehnuteľnosť aj štátu. Sadzba bude závisieť od lokality, Smer chce pripraviť cenové mapy.

Chce zdaniť najmä drahšie nehnuteľnosti, zavedie preto nezdaniteľnú časť podľa rozlohy nehnuteľnosti. Iná bude pre byty, iná pre domy.

Štát získa: **cca 100 miliónov eur**

8. Rovná daň sa zruší

Rovná daň prezentovaná sadzbou 19 percent už nebude. Príjmy zamestnancov, živnostníkov aj ďalších fyzických osôb zhruba nad 3000 eur v hrubom mesačne sa od budúceho roka zdania sadzbou 25 percent.

Stúpnu aj odvody, lebo odvodové stropy sa zjednotia budú na štvornásobok, alebo päťnásobok priemernej mzdy. To znamená, že vyššie odvody začnú platiť už zamestnanci s hrubou mzdou zhruba 1180 eur, čo im zníži ich čistý príjem. Približne na tejto úrovni by bol inak strop pre nemocenské poistenie podľa dnešných pravidiel.

Zisky firiem sa zdania sadzbou 23 percent.

Dopad na štát **utajili**

9. Z dividend sa budú platiť vyššie odvody

Z dividend sa dnes neplatí daň ani sociálne odvody, majitelia firiem z nich platia len zdravotné odvody. Ich maximálna výška je však 2700 eur.

Smer chce tento strop zvýšiť. Na akú úroveň, v návrhu ozdravného balíčka nepíše.

Zároveň chce zaviesť špeciálny režim výberu odvodov z dividend tak, aby si nemohli strop pre platenie odvodov z dividend znížiť o iné príjmy.

Dopad na štát **utajili**

10. Živnostníkom stúpnu odvody

Malým podnikateľom stúpnu od januára alebo od júla 2013 odvody. Minimálny vymeriavací základ pre odvody sa zvýši zo 44,2 percenta priemernej mzdy na jej polovicu. Minimálne odvody, ktoré si dnes platí 87 percent živnostníkov, tak stúpnu z terajších 160,4 eura mesačne na približne 185 eur.

Zároveň sa zvýši celkový vymeriavací základ pre platenie sociálnych a zdravotných odvodov. Dnes sa rozdiel medzi príjmami a výdavkami malého podnikateľa znižuje o zaplatené odvody a delí koeficientom 2 pre sociálne odvody a 2,14 pre zdravotné odvody.

Vymeriavací základ už nebude znižovať zaplatené poistné a bude sa deliť menším koeficientom. V roku 2013 sa zníži na 1,9, o rok na 1,6 a v roku 2015 na 1,486.

Maximálna výška paušálnych výdavkov na úrovni 40 percent sa obmedzí stropom 5040 eur ročne, čo je 420 eur mesačne.

Dopad na štát **utajili**

11. Brigádnici budú platiť odvody

Dnes ľudia, ktorí pracujú na základe dohôd vykonávaných mimo pracovného pomeru (dohodu o vykonaní práce, dohodu o pracovnej činnosti a dohodu o brigádnickej práci študentov) neplatia odvody na sociálne - poistenie.

Platia len úrazové poistenie vo výške 0,8 percenta a garančné poistenie vo výške 0,25 percenta. Vláda chce zrušiť tieto dohody.

Ostatí majú len dohody o brigádnickej činnosti študentov do 26 rokov. Študenti budú platiť nielen úrazové a garančné poistenie, ale aj zdravotné poistenie vo výške 14 percent a dôchodkové poistenie v celkovej sadzbe 28,75 percenta.

Dopad na štát **utajili**

12. Druhý pilier sa zmenší

Príspevok do II. piliera sa zníži z terajších 9 percent počítaných z hrubej mzdy alebo hrubého zisku na štyri percentá. Sporitelia si budú môcť ďalšie dve percentá dobrovoľne doplatiť.

Vláda chce zároveň presadiť zmeny v prvom pilieri. Dôchodky sa od januára budú zvyšovať o pevnú sumu, majú sa tak zmenšiť rozdiely medzi najvyššími a najnižšími dôchodkami. Vláda na tom zatiaľ neušetrí.

V ďalších rokoch sa vo vzorci, ktorým sa vyráta suma určená na valorizáciu, zvýši podiel rastu cien a zmenší podiel rastu miezd. Od roku 2016 sa dôchodky budú zvyšovať už iba o infláciu.

Dôchodkový vek sa nadviaže na strednú dĺžku života, každý rok sa tak môže v priemere predĺžiť o 50 dní.

Od roku 2016 sa upraví aj miera náhrady. Dôchodky sa oproti súčasnosti znížia tým, ktorí zarábajú v hrubom tisíc eur a viac.

Štát získa: **asi 500 miliónov eur**

13. Výsluhové dôchodky sa zdania

Smer chce od januára 2013 zdaniť výsluhové dôchodky, ktoré sa vojakom, policajtom a hasičom vyplácajú skôr, než dosiahnu dôchodkový vek.

Dnes sa im priznávajú, keď dosiahnu 35 až 40 rokov, pričom po odchode zo silových zložiek môžu ďalej pracovať ako klasickí zamestnanci v súkromnom alebo verejnom sektore.

Dopad na štát **utajili**

14. Ročné zúčtovanie sociálnych odvodov

V súčasnosti sa podávajú daňové priznania a robí sa ročné zúčtovanie zdravotných odvodov.

Od júla 2013 chce vláda zaviesť ročné zúčtovanie aj na sociálne odvody. Tvrdí, že chce ošetriť, aby sa odvody platili aj z vyplácaných vysokých odmien.

Ak sa totiž v danom mesiaci prekročí odvodový strop, časť takýchto príjmov nepodlieha sociálnym odvodom.

Dopad na štát **utajili**

15. Koncesie sa nezrušia

Aj po januári 2013 máme platiť necelých päť eur za verejnoprávnu televíziu a rozhlas. Smer obnoví koncesionárske poplatky, ktoré Radičovej vláda zrušila.

Štát získa: **90 miliónov eur**

16. Obmedzenie pri odpočítateľnej položke na manželku

Nezdaniteľná suma sa bude vzťahovať na manžela alebo manželku, ktorá sa stará o zdravé dieťa maximálne do troch rokov života. Ak je dieťa zdravotne postihnuté, nezdaniteľné minimum si bude môcť uplatniť do šiestich rokov veku dieťaťa.

Pri uplatňovaní tejto položky sa zohľadňuje príjem daňovníka a výška príjmu partnera. Rozhodujúca je výška ročného príjmu daňovníka, ktorá sa nezmenila a je vo výške 32 775,18 eura.

Dopad na štát **utajili**

17. Strop pre dávky v nezamestnanosti

Maximum, čo ľudia bez práce budú môcť dostávať 6 mesiacov od Sociálnej poisťovne, už nebude 1175 eur.

Strop na dávky v nezamestnanosti pre tých, ktorí prídu o prácu, by sa mal odvíjať od priemernej mzdy v národnom hospodárstve. Vlani bola na Slovensku priemerná mzda 786 eur.

Dopad na štát **utajili**

18. Získať naspäť štátnu pôžičku

Štát dal v rokoch 2002 a 2006 desiatky miliónov eur Vodohospodárskej výstavbe. Teraz predpokladá, že sa pomoc vráti rýchlejšie.

Dopad na štát **utajili**

19. Farmárom zvýšia nájom za pôdu

Polnohospodári si od Slovenského pozemkového fondu prenajímajú pôdu, častokrát za nižšiu ako trhové nájomné. V týchto prípadoch chce nájomné Smer zvýšiť na trhovú úroveň.

Len vlani prenajímal fond farmárom asi 456-tisíc hektárov pôdy, za ktorú mal zinkasovať nájomné 9,3 milióna eur.

Dopad na štát **utajili**

20. Zmeny v eurofondoch na dopravu

Zistilo sa, že k eurofondom z Bruselu na dopravu nemá štát prispieť toľko, ako sa čakalo.

Dopad na štát **utajili**

21. Zrušia sa rezervy

Vláda chce šetriť aj tak, že zníži alebo zruší niektoré rezervy, s ktorými sa ráta v návrhu rozpočtových východísk v rokoch 2013 až 2015. Na polovicu sa napríklad zníži rezerva na súdne a exekučné rozhodnutia.

Zruší sa rezerva na spolufinancovanie eurofondov III. programovacieho obdobia a na výdavky, na ktoré nie je právny nárok. Zrušia sa napríklad dotácie na verejnoprospešné služby, na záchranu a obnovu kultúrnych pamiatok či na sanačné a rekonštrukčné práce na kaštieli Rusovce.

Dopad na štát **utajili**

22. Správu ropných zásob môže prebrať súkromník

Strategické zásoby ropy by už nemala vôbec skladovať či chrániť štátna Správa hmotných rezerv, ale súkromník. Štát by takto podľa ekonómov Michala Horvátha a Ľudovíta Ódora mohol ušetriť už na budúci rok 63 miliónov eur. Dnes síce na správe ropy netratí, ale hovorí sa o tom, že zásoby už nebudú musieť byť len na 3 mesiace, ale už na štyri a ďalšie náklady by vznikli plánovanou zmenou, podľa ktorej by sa už do zásob nemohli započítavať technicky nevyčerpatelne zásoby ropy.

Štát získa: **63 miliónov eur**

Marianna Onuferová, Daniela Krajanová, Adam SME

Americká důchodkyně v Česku...

8.6.2012 | Nina Ingrid |

(reakce na článek Když emigrantům začne jebat.. kterýžto je na první straně!)

Míly pane Hedviček,

Protože se neumím zapsat a zúčastnit komentářů přímo na Váší stránce, tak Vám píší v emailu můj názor na ten článek o "emigrantech", který jsem právě od Vás dostala.

Musím Vás vyvézt trochu z omylu co se exulantů týká. Není to přesně tak jak o exulantech píšete.

Byli Češi, kteří do USA odjeli ještě za Rakousko-Uherska, tací jako děvečky a nebo chlapci, kteří nechtěli "sloužit" (jít na vojnu) za Rakouska a tak odjeli do USA "za lepším". Ty emigranty (to byli opravdu emigranti) jsme nazývali "staro-usedlíci".

Potom byli takoví, kteří utekli do USA před "Hitlerem", kteří byli většinou Židé. Někteří se hlásili jako Slováci. Takového jsme měli v Los Angeles. V lágru v Memmingenu (Bavorsko-Švábsko) v roce 1946 byl jeden pražský Žid, jmenoval se Klempera, který se "upíchl" v UNRRA a měl "dobře místočko". Hlásil se jako Čech.

V USA v různých státech bylo strašně moc Čechů "staro-usedlíků". Když jsme deset let jezdili s manželem a promítali jeho dobrodružné filmy po celých USA a Kanadě, tak jsme se s takovými často potkávali. V Cedar Rapids, Iowa, dokonce stále ještě existuje ulice, kde na světelných přechodech pro pěší, jsou knoflíky označené jak anglicky tak i česky! Koho jsme z těch "staro-usedlíků" poznávali, byli to opravdu "vlastenci", měli spolky, Sokoly, účastnili se sletu v CSR, ale také později, asi posledním sletu v Praze, než komunisti Sokol zrušili a nahradili Pionýrem z rudými šátky.

Já a rodiče se skupinou Kozáků jsme měli možnost odjet z Brna 13. dubna 1945, těsně před tím než Sovětská armáda (v celé s Malinovským-smečka vraždící a znásilňovací) přišla do Brna. Byli již jen 12 km od Brna. V Německu jsme přežili v lágru 4 roky, než jsme měli možnost emigrovat do Brazílie!! Mnozí jiní, včetně Čechů, emigrovali tehdy (v letech 1947-1949, do Austrálie a USA. Austrálie se tehdy prý chovala velice špatně k exulantům. Považovali je za "untermensi", protože Britové-Australani se považovali NAD všemi národy i když zapomínali, že jejich předci, kteří do Austrálie přijíchali byli zločinci, kterých se Anglie zbavila tím, že je odšoupla do Austrálie. Hodně těch "exulantů" potom přijeli do Kalifornie. Do USA (v roce 1945-1949) brali jen svobodné, většinou na sklizně pomerančů v Kalifornii. Málo kteří měli možnost se dostat na východní stranu USA.

Rodiče a já jsme emigrovali do USA až v roce 1957, do Los Angeles. Na českou "kvótu" jsme museli 3 roky čekat!! Tam byl velký počet staro-usedlíků a již také těch, kteří "uprchli" v letech 1947-1948, snad i o něco později. Všichni se scházeli v Sokolovně k různým oslavám, vzpomínkových dní, jako Masarykovy narozeniny, 28. října, atd., považovali se za Čechy-snad vlastenci (které Vy často kritizujete), protože to často byli bývalí majitele nebo dcery a synové podnikatelů, kterým všechno komunisti sebrali.

Většinou také byli mladí, kteří právě vystudovali a rozhodli se, že v CSSR nemají budoucnost a tak různými těžkými způsoby se dostali přes hranice do ciziny. Ti co tam byli již delší dobu (hned po 1947), tak zašli nad tím, že ti staro-usedlíci byli "příznivci" CSSR. Oni si vůbec neuvědomovali, co je komunismus v CSSR, stále mysleli na svou "vlast". Dalo to dost práce, ale těm "exulantům" se to podařilo a velice dobře jsme si všichni i s nimi později rozuměli.

Potom přišla "vlna emigrantů", po roce 1969 a později. To byli "čísla" ! Ti přišli právě za DOLARY. Vůbec neměli zájem se nějak zapojit s těmi "exulanty", ani se staro-usedlíky. Hlavně se někdy objevovali v Sokolovně na pivo, na nějaké naše vzpomínkové akce nechodili. Vůbec NEMELI ZAJEM !

Ten dříve zmíněný Slovenský Žid (nemohu si vzpomenout na jeho příjmení), tak se mladým "emigrantům" ohromné snažil pomáhat, věnoval se jim, hledal jim bydlení a práci a jednou si mne postěžoval: "Paní Ingrid, já se jim snažím pomáhat a víte co mne řekli "COPAK JSME SEM PRISLI MAKAT???? Tak to byli ti noví "emigranti".

A velice brzo se natolik odcizili, že někteří se vrátili do CSSR a nadávali na Ameriku, aby si tady udělali "slávu".

Tak to byl ten typ "emigrantů" se kterými jsme měli VELICE špatné zkušenosti. Slyšeli jsme při našich cestách

po USA totéž i od některých "exulantů" a "staro-usedlíků" v jiných státech USA.

Ještě musím vzpomenout, jednou v Alberta, Kanada jsme s naším "camperem" havarovali v zimě na náledí. Někdo pro nás poslal odtahovač a také přijel "Mountie" v jeho krásné uniformě, vzal nás k němu domů a "vyklubal" se z něj vnuk "staro-usedlíků"-Slováků. A stále mluvil ještě slovenský. To byli staro-usedlíci, kteří stále vzpomínali na svou vlast a nezapomínali na svou řeč, což u "nových emigrantů" se často již ani nenašlo.

Ale asi, jak někdo píše v komentářích na Váší stránce, se na důchod přece jen vrátili sem a mají se tu poměrně dobře, a jsou takoví, kteří si požádali o vrácení českého občanství. Tak toto jsem Vám chtěla "objasnit", jaký jsme my zažili v USA rozdíl mezi "exulanty" a "emigranty".

Lituji, že se nemohu zařadit mezi ty kteří se Vám ozývají v komentářích, že bych také tím svým nějak přispěla. Ale na druhou stranu, často se dívám co jsou to za lidi, kteří se tam ozývají a jaké nesmysly a nehoráznosti tam píší, tak raději jsem to napsala Vám přímo.

Já jsem se také "vrátila" v roce 2002. Zůstala jsem sama, manžel Eduard Ingrid zemřel v roce 1991, moje matka a otec později a všechny památky mého manžela jsem poslala do Archivu Hanzelky a Zikmunda ve Zlíně, díky pomoci Miroslava Zikmunda a těžko jsem zvládala, zvláště v zimě, v horách Kalifornie, starost o velký dům a zahradu, tak jsem se rozhodla "vrátit" do místa, kde jsem se narodila, do Brna. I kdybych mohla, tak o české občanství nestojím. Mám moje Americké a toho se nikdy nevzdám. Potom co jsem "vybojovala" vdovecký důchod po Eduardu Ingridovi, celých 1,500 Kč/mes. (!!!), tak již jako "cizinka" a nynější zdejší "důchodkyně" nemusím platit zdravotní poplatky, které činily 1,080 Kč/mes. Takže české občanství nepotřebuji.

Tak to by asi bylo všechno co jsem Vám chtěla "objasnit" z našeho "exulantského" stanoviska.

Srdečně Vás zdraví Nina Ingrid

Kdo byl Eduard Ingrid?

Eduard Ingrid (11. února 1905 Zlonice u Slaného – 12. ledna 1991 Reno, USA) byl český hudební skladatel, dirigent,

cestovatel, filmový dokumentarista, kameraman a fotograf. Napsal šedesát operet, nejúspěšnější Rozmarné zrcadlo dosáhla 1600 repríz. Byl autorem mnoha písní, z nichž nejznámější je **Teskně hučí Niagara (1931)** a napsal hudbu k jedenácti filmům (např. k filmu The Gallant One).

V roce 1947 odjel do Jižní Ameriky a po Vítězném únoru 1948 se rozhodl, že se do vlasti už nevrátí. Usadil se v Peruánské Limě a stal se vyhledávaným fotografem a kameramanem. Oficiálně **portrétoval peruánského prezidenta Manuela Pradu**, vyhrával mezinárodní fotografické soutěže a jeho fotografie uveřejňovaly i tak významné časopisy, jako Time a Life. Ve vlastní produkci vyrobil tři celovečerní filmy.

Spolupracoval s Ernestem Hemingwayem při natáčení filmové podoby jeho románu Stařec a moře, setkal se také se známými českými cestovateli Hanzelkou a Zikmundem. Ve svých 49 letech se seznámil s věhlasným norským etnologem Thorem Heyerdahlem a rozhodl se potvrdit jeho teorii o migraci původních obyvatel Peru do Polynésie.

Po jednom neúspěšném pokusu na balsovém voru Kantuta I musela být posádka zachráněna americkou lodí. V roce 1959 plavbu úspěšně zopakoval na voru Kantuta II. V roce 1962 se z Peru díky svatbě trvale přestěhoval do USA, kde se usadil v South Lake Tahoe. V roce 1991 zemřel v nevadském Renu ve věku 86 let. Urna s jeho ostatky byla uložena v rodných Zlonicích. Jeho archiv zveřejnili v roce 2000 cestovatelé Miroslav Zikmund, Petr Horký a Miroslav Náplava a poté bylo 1100 kg archiválií dopraveno do České republiky. Jeho unikátní fond byl zachráněn a nyní se nachází v Muzeu jihovýchodní Moravy ve Zlíně. *text a foto Marián K. - Brnovinky*

Apple lhal a IKEA nabízela sex

: Pavel Beneš Reflex

Zase jedna šlamastyka. „Apple lhal v reklamě na iPad. V Austrálii zaplatí pokutu 46 milionů Kč.“, vykřikli na iDnes. Tak se na to podívejme... hoši z Cupertino slibovali připojení k síti 4G, a ono to nejde. A za to teď zaplatí Australanům pokutu 46 milionů korun. Co budou dělat Australané s tolika korunami, ví čert: tváře na bankovkách jaktěživo neviděli, jména jim nic neřeknou a ve směnárnách v Sydney nebo v Melbourne české koruny neberou. Nu nic, o to nejde.

Mě trkla jiná věc – v tom je čeština skutečně proradná –, a to, proč je Apple chlap? Apple lhal [čti epllhal], napsali. My Češi nejenom že násilnime cizinky úchylným přechylováním jejich příjmení (dámy Denchová, Streepová, Obamová, Christieová, Fondová a Jacquesová si už zvykly, co ale naše velmi pikantní paní Mužová a Pánová?), my všem možným subjektům rovnou vnucujeme konkrétní pohlaví.

Apple je on (ten jablk), stejně jako Nike (ten bůh Niké; a nebo hrdina Nik?), Shell (ten mušel), BESIP (ten bezpečnost silničního provozu), naopak ženou jsou povinně Wi-Fi (asi že má ofinu), IKEA („IKEA nabízela orální sex,“ rovnou hlásá rovněž iDnes ¹⁾), Hyundai (tak mi to tedy Hyundai, baby), Skanska (kam nemůže čert, tam nastrčí skanskou), Visa (jako vosa), Mazda (opakem je seabemazda), a věčnými dětmi jsou třeba Ferrari (to Enzo), BMW (ach to bavorátko), NATO (to vojačisko), Adobe (podle vzoru to bebi), Volvo (Volvíčko, Volvátko), PC (z italštiny, per culla – do kolébky) nebo Lego (tady to chápů).

Jasně že s tím nic nenadělám, stejně tak jasně, jako že je i tohle jen akademický blábol... ale – třeba by i Nokia byla ráda mužem! Jako ženská chlapům Samsungovi a iPhonovi prostě nestačí...

Příště se zamyslíme, proč jsou ta veš a lež, ale ten Aleš.

1) -Švédské názvy nábytku rozesmály Thajce. IKEA nabízela orální sex

IKEA opět za hranicemi Švédska rozesmála nakupující. Po českém faux pas, hnědém koberci Hoven, musela tentokrát firma v Thajsku zmírnit několik názvů svých výrobků. Například postel Redalen nese název norského města, ale v thajštině zároveň znamená orální sex. O pár stránek dál v thajském katalogu zase IKEA klientovi nabízela pohlavní styk, a to velmi vulgárním pojmenováním. Měl podobu květináče s názvem Jättebra.

Nábytkář se rozhodl, že tyto neplánové žerty překročily míru slušnosti, a zakročil. Podobně se to stalo před lety v Česku, kde IKEA prodávala koberec Hoven. Když byl o něj malý zájem, opatřila ho cedulkou "Doprodej Hoven" Dokladem toho je celá řada kuriózních názvů. Například v roce 2005 působil firmě obtíže při prodeji v USA stolek Fartfull (v češtině uprděný). "Zajímavé je, že fart sice znamená švédsky jízda, ale fartfull je spíše slovní hříčka a novotvar než nějaké konkrétní slovo, ačkoliv sami Švédové mu nemají problém porozumět. Légrace s názvy ale nebyla jen v USA. Češi si mohli koupit zásuvku Koppla, Dánové zase skříňku Knep, což znamená soulož. S podobnými problémy s názvy se však v době globálního obchodu nepotýká jen IKEA. Wall Street Journal upozornil, že když například britská firma Sharwood's začala v Indii prodávat novou kari omáčku Bundth, zaplavily ji telefonáty Indů, které omáčka s názvem "prdel" zaujala. Historicky jsou známé i další případy. Třeba když automobilka Mitsubishi začala prodávat svůj model Pajero, nepočítala s tím, že slovo ve španělštině znamená blbec. Bing, tedy název vyhledávače od Microsoftu, zase v čínštině připomíná slovo nemoc, ale také palačinku, záleží na výslovnosti. Společnost proto předělala název na Biying, což je zkratkou čínského "you qui bi ying", neboli hledej a najdeš.

Honda v roce 2001 uvedla na trh nový automobil pod názvem Fit na asijských trzích a Fitta na evropských trzích. Jenomže ve švédštině a norštině je fitta hrubým výrazem pro ženský pohlavní orgán. Automobil se tak musel přejmenovat na Honda Jazz. Pee Cola z africké Ghany, kde se mluví mimo jiné i anglicky, by se dala slušněji přeložit jako "čůrací kola".

Některé přešlapy zřejmě jsou, nebo alespoň tak vypadají, úmyslné. Například Australané už od roku 1960 úspěšně prodávají zmrzlinu Golden Gaytime, která naráží na homosexuály. V tomto duchu ladí i televizní reklamy. Také americký McDonald's si byl v roce 2005 jistě vědom toho, že ve sloganu "Double cheeseburger? I'd Hit It," je dovětek I'd Hit It slangovou frází, která říká, že někdo někoho dostane do postele. Filip Horacek iDnes

Konec multikulturní společnosti?

Mnoho politiků, zejména těch levicových, bylo velmi překvapeno, když pravcový nizozemský ministr vnitra Piet Hein Donner oznámil 16.června 2011 ve své „integrační notě“ sněmovně (Tweede Kamer), že v Nizozemsku veškeré pokusy o multikulturní společnost ztroskotaly. S nimi byla jistě též nepříjemně překvapena řada dalších lidí, Nizozemců, kteří jsou zaměstnáni v různých státem placených dobročinných organizacích. Pečlivě se v nich se starají o „uprchlíky“ a tak si v klidu a pohodlí už léta vydělávají na svůj bohatě máslem namazaný chleba . Zatím jim to šlo dobře, nestačili ani vymýšlet nové a nové pokusy o integraci Marokánců , Turků a jiných do Nizozemí postupem času přibývších spoluobyvatel. Těm jde ale většinou jen o to, aby co nejrychleji navrtali různé prameny státních dotací. Nizozemci a integrace do jejich západní společnosti? To je vůbec nezajímá, nejraději by viděli, aby všichni lidé okolo nich konvertovali k Islámu.

Od nynějška prý bude - musí - nizozemské soužití vycházet z jiného, zcela nového integračního přístupu. Veškeré dlouholeté a velmi drahé pokusy o integraci přistěhovalců skončily totiž opravdu absolutním fiaskem. Představy, že různé etnické skupiny se spolu postupem času sblíží, se neuskutečnily. Musí se tedy přejít na novou fázi , na jinou, novou metodu soužití. Každý, kdo se chce v Nizozemí usadit, se musí přizpůsobit zvyklostem a obyčejům v zemi, musí se držet pravidel, v nizozemské společnosti po léta zakořeněných. Získat permanentní povolení k pobytu bude velmi těžké. Očekává se též, že všichni přistěhovalci budou v co nejkratší době schopni domluvit se holandsky, a pochopitelně musí být schopni sami se uživit, samostatně vybudovat svojí existenci v novém domově. „Vrchnost“ nebude už zodpovědná za jejich další život v zemi, kterou si dobrovolně zvolili. Přestane též financování jazykových a jiných kurzů, to vše se stává jen a jen soukromou záležitostí těch, kteří chtějí v Nizozemí žít. Podle posledních zpráv souhlasí s tímto novým postupem více než 67 % obyvatel Nizozemí.

Jelikož spolužití různých národnostních menšin je stále komplikovanější a vyžaduje na občanech Nizozemí stále vyšší oběti, budou všechna povolení k trvalému pobytu přísněji kontrolována. Tomu, kdo už toto povolení získal, ale neobstojí v jazykových a jiných zkouškách, nutných k integraci, bude povolení k trvalému pobytu odňato. Zároveň se sníží sociální dávky těm, kteří jsou v zemi již velmi dlouho a stále pro neznalost nizozemštiny nemohou dostat zaměstnání. Obecní úřady musí tato opatření aplikovat i v případech, kdy uchazeči o zaměstnání minimalizují svým chováním a oblečením své šance na pracovním trhu . Od 1. ledna roku 2012 vstoupí v platnost zákaz nošení burky na veřejnosti.

Zároveň se vláda rozhodla omezit příliv tak zvaných „importovaných nevěst “. Pokud tyto „nastávající“ vůbec budou mít šanci na povolení dočasného pobytu, musí mít zajištěné samostatné bydlení, musí mít zdravotní pojištění, a též se o ně musí postarat někdo finančně – tedy ne nizozemský stát, ale rodina a podobně. Teprve pak dostanou dočasné povolení k pobytu. Tím bude konečně značně omezeno tak zvané „sjednocování rodin“, do této doby velmi běžné a snadné. Též speciálně pro Turky a Marokánce mimořádně vytvářené - a státem financované - pracovní příležitosti se ruší na základě pravidla, že každý občan Nizozemí musí mít stejné možnosti. Na všechny allochtonní výrostky (tj. občany původem z Maroka, a podobně) se bude za jejich trestné činy konečně pohlížet jako na normální kriminálníky.

Několik slov na vysvětlenou. Před několika lety byla v Nizozemí na popud různých těch allochtoních organizací ustavena Antidiskriminační instituce, kde si mohli lidé, kteří se cítili diskriminováni, stěžovat. Byli to dosud převážně muslimové a muslimky, kteří si stěžovali, že se na ně lidé ošklivě koukají, nositelky burky se cítily ponižovány, když se jim zdálo, že se jim lidé smáli. Trochu jiného druhu byly stížnosti , které podávali muslimští vězňové. Požadovali (podle předpisů Koránu) halal stravu ve věznicích, možnost modlit se pětkrát denně, atd.

Ale najednou nastal v této antidiskriminační komisi nečekaný obrat : větší počet stížností začal přicházet od Nizozemců, kteří si stěžovali , že jsou ve své vlastní zemi diskriminováni. Například : na některých sociálních i jiných úřadech jsou pro moslemy - na jejich žádost - zvláštní přepážky, kde jsou muži obsluhováni jen mužskými úředníky - a ženy jsou pochopitelně zase obsluhovány jen ženskými úřednicemi. Islámští školáci mají o jeden den více volna, aby mohli oslavovat „cukrovou slavnost „, tj. zakončení Ramadanu. Když se malé děti chodí učit plavat ve veřejném plaveckém bazénu (na školách v Nizozemí je pro všechny děti povinné naučit se co nejdříve plavat), měly islámské dívky většinou od rodičů – otců- zakázanou účast .

Také zmizí v některých inzerátech, nabízejících pracovní příležitosti připomínka, že při stejném počtu žadatelů, bude dána přednost alochtonům, tedy cizincům. Jedna stížnost se zabývala protestem proti stavbě zvláštní nemocnice jenom pro alochtony. Alochtoni též vyžadují své vlastní, od ostatních Nizozemců oddělené domovy důchodců, a tak dále...

Vláda je nyní postavena ještě před další problém. Partei voor dieren (Strana pro zvířata, tedy pro jejich ochranu, jedna z těch menších, která má v parlamentu jen dva poslance) prosadila, že se projednával jejich návrh na zákaz necitelného rituálního zabíjení zvířat. Sněmovna jejich návrhu vyhověla. Islamisté (ale i různé židovské organizace) se okamžitě velmi emotivně postavili proti. Nyní nezbývá nic jiného, než hledat nějaké řešení.

23.června letošního roku osvobodil soud poslance Geerda Wilderse ve všech bodech obžaloby, po zcela zbytečném a dlouho trvajícím procesu. Již od začátku - proces začal před dvěma lety - bylo jasné, že Wilders bude osvobozen, protože Openbaare ministerie nenacházelo v jeho jednání žádný protizákonný a zakázaný projev. Islamisté ho totiž nařkli z rasismu, zejména pro jeho film „Fitna“ , který je založen na Koránu a na faktech v něm obsažených, která si tam může každý přečíst. Když ale Wilders v jednom projevu v Tweede Kamer řekl, že je pro Nizozemí největší současný problém demografické složení, bylo zle. Je pochopitelné, že se jim to nelíbilo, řekl totiž : „Mám na mysli to, co do Nizozemí přijde a dále se tu pilně rozmnožuje. Toto islámské tsunami musíme zastavit.“

Toto poněkud drsné prohlášení je bohužel zcela pravdivé a nic nebrání panu Wildersovi v tom, mít tento názor. Sdílí ho mnoho Nizozemců. Zejména ti, jejichž děti se ve městech jako například Rotterdam v obecné škole náhle ocitli ve třídě, kde jsou jen dva či tři „bílí „, tedy autochtonní žáci. Zbytek jsou děti Marokánců,Turků, a jiné, kteří se jen s obtížemi dorozumí holandsky. Představte si, jak vypadá vyučování...Z tohoto důvodu se také stala Wildersova strana, z populismu obviňovaná PVV, nová na politickém kolbišti, třetí nejsilnější stranou v zemi.

Vypadá to tedy skutečně momentálně tak, že někteří politici snad přicházejí k rozumu. Lid obecný to věděl už dříve. Je ale otázka, zdali už není pozdě.

Karel V.Pokorný Nizozemí 28.červen

VELKÝ STRACH....

...a panika nastala ve světě tisku a publikace, hlavně v domě Fairfax Media!

Tiskový dům, který vydává jedny z největších australských listů - The Sydney Morning herald a The Age s náhle otřásl!

Proč ? Miliardářka ze Západní Austrálie, doposud menšinová podílnice listu, projevila chut a rozhodnutí, zakoupit větší podíly a tím i větší vliv v listech, které, místo aby jí podporovaly, neustále kritizovaly její obchodní rozhodnutí a bulvarizovaly její soukromý život. Ano, Gina Rinehart, dcera Lang Hancocka, který "začal od piky", jako prospektor a který jí zanechal ohromné dědictví pozemků a prosperujících dolů, se stala příčinou strachu mnoha redaktorů, novinářů, odborářů a tím i jejich následných pisálků, tedy v mnoha případech napojených na politickou levici v zemi!

Nemyslím, že se toto zemětřesení dotýká listů The Daily Telegraph a The Sunday Telegraph, nebo různých lokálních novin, nebo dokonce ethnických listů. To je zrovna až úsměvně si uvědomit, že mladý pan Vratislav se nemusí obávat hněvu, ani postihu od Giny, nejen že Noviny , které tvoří sám na koleni a nechává tisknout v malé, akcidenční tiskárně, nikoliv u Fairfaxů, ale co hlavně, v Novinách otiskne různé názory, ba i ty, se kterými nemusí sám souhlasit a často ani někteří čtenáři!

To, se možná stalo důvodem, proč se Gina Reinhart rozhodla k rozhodnému kroku zakoupení většího vlivu ve velkých australských novinách, tím i automaticky výměně nedemokratického redakčního personálu, proto ta panika!

The Daily Telegraph - který poprává místo různým názorům i osobám, z jejichž permanentních přispěvatelů mi nejvíce vyhovují Miranda Devine, Andrew Bolt, Tim Blair a Piers Ackerman . Nevím komu Telegraph patří, ale rozhodně to není nějaká bohatá rodina, nebo skupina, kterým já říkám "salonní bolševici", kteří umožnili právě v Heraldu a Age, směr levicovy, v mnoha případech až rudý. Samozřejmě, jsou tam i články, nad kterými "péním", ale to je podstata demokracie a svobodného tisku!

Právě jejich články, těch výše zmíněných, se mi líbí a často mi dávají inspiraci a směr, pro moje příspěvky v Novinách.

V tomto nedělním vydání píše Miranda o tom, že sama v Heraldu pracovala skoro deset let a že tehdy byla redakce ovládána levicovými intelektuály , které přirovnává ke KGB rekrutům v britské M16, kdysi. Další jeden z jejich kolegů tu skupinu popisuje jako "left leaning, anti-business, anti-religion (especially anti-Christian), and hostile to bourgeois family values"!

(Toto celé cituji v angličtině, věřím, že to našim čtenářům nevadí, překladem by to jen ztratilo původní "šmrnc"!) V

současnosti se rozběhla kampan v Senátu i Parlamentu, vedená Labor a Uniemi, aby Gina před tím, než se "dostane k moci", tedy míněno k moci v koncernu Fairfax, aby podepsala záruky, že nedojde k výměně stráží, k propuštění redaktorů a jiných těch vrchností, kteří svým politickým, levicovým "uměním" přivedli listy do situace, ve které jsou v současnosti.

Já naopak doufám, že Gina tvrdě vyčistí ten "aguiašův chlív" od salonních bolšánů a dosadí schopné, slušné Australany, kteří budou informovat čtenáře poctivě, rozumně a nikoliv "politicky korektně", jako to dělala stará, rudá garda!

Toto, co píši, je jen a jen můj vlastní, osobní názor (i když doufám, že s ním naši čtenáři souhlasí), ale toto píši proto, že i mezi krajany v Austrálii se může nalézt nějaký marihuánou zkouřený levicový vlastenec, který by to příčinlivě přeložil a "bonznul" současným mocným v zemi!

Takže, čtete Noviny a The Daily Telegraph, se čtením Heraldu a Age počkejte, nežli se změní management, nevymlouvejte se, že máte computer a můžete si všechno "vygooglovat", že tam stojí všechno. Nestojí!

Všechno prý stojí v Koránu!

L.P. 25.června 2012, Sven F. REHULKA, Carlton NSW

"Co byste řekli Billu Gatesovi, kdybyste mohli říct cokoli?" "Tati."

Mili krajane

Rad bych vas informoval o zmene tykajici se ceskych bohosluzeb v Sydney.

Doposud byly ceske mse svate slouzene kazdou prvni nedeli ve slovenskem kostele v Lidcombu. Ceske mse v Sydney slouzi slovensky knez Fr Peter Krigovsky.

Jelikoz Fr. Peter byl take jmenovan fararem pro australskou farnost v Croydonu, ceske mse svate budou slouzeny v kostele Holy Innocents v Croydonu a to **kazdou 2. nedeli v mesici v 11:30 pocinajic 9. zari 2012**. Fr Peter je v soucasne dobe v Evrope a proto ceske mse v cervenci a srpnu slouzeny nebudou.

Kostel Holy Innocents se nachazi na ulici 1 Webb Street v Croydonu, priblizne 900 metru od vlakove stanice Croydon (v priloze mapa). Parkovani je mozne bud na ulici nebo v prostorach skoly vedle kostela (vjezd z Queen Street). Po msi je moznost setkani v prilehle hale. Muzeme take obnovit stare zvyky a kazdy prinest (dle moznosti) male obcerstveni.

☩ 11 30

Recepiš No.338 Havlovic Milované rohlíčky

40 dkg hladké mouky
1 ztužený tuk 250gr
1 kelímek (25 dkg) zakysané smetany
moučkový cukr na obalování
1 vanilkový cukr
Náplň:
25 dkg mletého maku
10 dkg krupicového cukru
nastrouhaná kůra z jednoho citronu
1 dl vařícího mléka

Mák smícháme s cukrem a zalijeme vařícím mlékem
Pozor: zaléváme opatrně, jinak přelijeme a budeme muset zahušťovat.
Pokud se to přesto stane, zahustíme nadrobenými piškoty.
Ochutíme citrónovou kůrou.

Ořechová Náplň

Příprava je totožná, pouze s tím rozdílem, že namísto mletého máku použijeme rozemleté ořechy a do nich přidáme hrst rozinek a nastrouhanou kůru z jednoho citronu
Ze surovin připravíme hladké těsto, dobře vypracujeme a rozdělíme na 6 bochánků, které přikryjeme fólií a dáme nejméně na dvě hodiny do lednice odpočinout.
Mezitím si připravíme náplň, jak je uvedeno shora.
Z každého bochánku vyválíme kruh, který rozdělíme přes střed (použijeme rádlko) na osm dílků.
Na širší stranu dílku lžičkou nanášíme nádivku a rolujeme do tvaru rohlíčku, který klademe na vymazaný plech.
Potíráme rozšlehaným vejcem a pečeme zhruba 30 minut při 200 °C.
Ještě teplé obalujeme v moučkovém cukru s vanilkou.

Názory redakce se nemusí vždy ztotožňovat s listy čtenářů.

Nedůstojná jednání MZV

13.06.2012 Miloš Šuchma: Kanada

Zkušenost z jednání s představiteli Ministerstva zahraničních věcí České republiky (MZV) vůči krajanské komunitě v Kanadě není zdaleka ideální. Není to až na výjimky vinou velvyslanců a pracovníků zastupitelských úřadů, kteří se zde od sametové revoluce vystřídali, protože ti podléhají na MZV Odboru pro Severní Ameriku, v případě generálních konzulátů pak Odboru konzulárních věcí MZV, a tak jejich pravomoc je omezená. Chtěl bych chování MZV demonstrovat na několika případech.

Ztráta obrazů vinou MZV

Jedním z nejkřiklavějších případů chování MZV je ztráta obrazů torontské výtvarnici Haně Mrázové. V roce 1996 byl manžel paní Mrázové vyslán z Kanady v rámci kontraktu na Kubu. České velvyslanectví požádalo paní Mrázovou o umožnění výstavy jejích obrazů na Kubě, protože se jim její obrazy velmi líbily. Tři výstavy byly velmi úspěšné a byly oceněny nejen kubánskou veřejností, českým diplomatickým zástupcem a kanadským velvyslancem, vedle dalších pozvaných velvyslanců. Argentinská velvyslankyně chtěla některé obrazy koupit, ale Hana Mrázová odmítla cokoli ze sbírky 79 obrazů prodat. Byla to výtečná propagace české i kanadské kultury a velvyslanectví požádalo Hanu Mrázovou o možnost zapůjčení výstavy do Jižní Ameriky, kterou v té době navštívil prezident Václav Havel. Po písemném ujištění velvyslanectví, že obrazy budou pojištěny a dobře zabaleny, Hana Mrázová souhlasila.

Obrazy se ztratily mimo 14 obrazů, které přišly v zničeném stavu, takže nešly zrestaurovat. A tak nastalo pro Hanu Mrázovou dlouholeté vymáhání náhrady za ztracené či odcizené obrazy.

Paní Mrázová si vyžádala odhad všech 79 uměleckých děl od nezávislé a kvalifikované firmy Appraisal Associates z Toronta, která svůj odhad provedla na základě předložené dokumentace a průměrné ceny prodeje srovnatelných uměleckých děl paní Mrázové. Celková odhadní cena vyměnitelné hodnoty 1. prosince 1998 byla C\$93,770.00.

Ministerstvo zahraničních věcí si tento případ po mnoho let předávalo interně z jednoho odboru na druhý a ředitel Generální inspekce MZV Pavel Kubín vinu ministerstva přiznal. Ředitel GI Kubín napsal paní Mrázové: „Se značnými rozpaky se smíruji se skutečností, že výsledkem Vaší ochoty přispět k reprezentaci České republiky v zahraničí Vám vznikla těžko nahraditelná újma.“ Nikdo ale nebyl schopen navrhnout přijatelné odškodnění.

Tzv. Dohodu o narovnání navrhl paní Mrázové v roce 2007 jménem MZV generální konzul v Torontě pan Richard Krpač ve výši C\$3,500.00, tedy 3.7 procenta z celkové odhadní hodnoty C\$93,770.00 nebo 4.9 procenta z částky C\$71,300.00, kterou paní Mrázová navrhovala jako kompromis dopisem z 21. prosince 2007. Poslední korespondence od generálního konzula z Toronta Richarda Krpače je dopis ze 4. května 2009, kde se píše: „MZV ČR odmítá odpovědnost za ztrátu Vašich výtvarných děl a nabídnutou finanční kompenzaci C\$3,500.00 považuje za vstřícné gesto“.

Po neúspěších pomoci paní Mrázové pokladníkem Českého a slovenského sdružení v Kanadě (ČSSK) a předsedy této organizace, mne paní Mrázová začátkem roku 2010 jako nového předsedu požádala o pomoc. Napsal jsem ministrovi MZV Karlu Schwarzenbergovi celkem čtyři dopisy, na které jsem od něho nikdy nedostal osobní odpověď. V jeho zastoupení odpověděla vrchní ředitelka pověřená vedením Kabinetu ministra paní Kateřina Weisssová omluvným dopisem, ale stejnou nabídkou odškodnění ve výši C\$3,500.00. Napsal jsem nový dopis, který dostal na vyřízení pan Vladimír Eisenbruk, zmocněnec pro krajanské záležitosti. S panem Eisenbrukem jsem se setkal v Praze a on slíbil věc dořešit. Také požádal, zda by paní Mrázová byla ochotna částku odškodnění slevit. Souhlasila s 50 procentním odškodněním z odhadní ceny, tedy C\$46,885.00. Pan Eisenbruk tuto nabídku uvítal.

Protože na podzim 2010 přijel do Kanady náměstek ministra pan Vladimír Galuška, setkal jsem se s ním na velvyslanectví za přítomnosti pana velvyslance a celou věc jsme prohodili. Slíbil pomoc a 21. 12. 2010 pan Galuška napsal: „Chtěl bych Vás ujistit, že záležitosti paní Mrázové se věnujeme a já věřím, že ji dovedeme do konce k oboustranné spokojenosti. Mějte prosím s námi ještě nějaký čas trpělivost.“ 22. 2. 2011 tajemnice pana náměstka sdělila: „pan náměstek záležitosti paní Mrázové v návaznosti na Vaše předchozí jednání a dosavadní korespondenci věnuje příslušnou pozornost a ze své pozice sleduje vývoj v této otázce, jež je intenzivně přezkoumávána příslušnými odbory Ministerstva zahraničních věcí. Velmi si vážíme úsilí, které

jste z Vaší pozice předsedy ČSSK ve věci paní Mrázové vyvinul.“

Podle sdělení pana Stanislava Kázeckého, nového zmocněnce pro krajanské záležitosti, ministr pověřil generálního konzula v Torontě pana Richarda Krpače, aby věc dořešil, s tím, že původně pro paní Mrázovou nepřijatelné odškodnění částkou C\$3,500 je myšleno jen za poškozené obrazy, které se vrátily.

Pan Richard Krpač navštívil začátkem května 2011 (v době mé návštěvy České republiky) paní Mrázovou a řekl jí v podstatě toto: „Jak znám tuto instituci (MZV), od ní žádné peníze nedostanete. Mám ale nápad, že od Vás koupíme 25 nových obrazů v hodnotě C\$30,000, za které Vám od Vás se slevou dáme C\$24,000. A měla byste také dostat původně slíbených C\$3,500. Nesmíte ale o tom s nikým mluvit a vše musí být tajné, rozhodnout se musíte do 2 dnů. Musíte také podepsat prohlášení, že nemáte žádných nároků na MZV“. Žádný písemný doklad jí ale nedal.

Celá záležitost je trapná a nedůstojná MZV, protože psychicky bylo využito slabosti a bezbrannosti Hany Mrázové, která v pozdním věku nemá finanční prostředky, aby v Kanadě zažalovala MZV o odškodnění. Byla nucena podepsat toto zahanbující prohlášení: „...tímto potvrzuji, že ke dni 1. 12. 2011 považuji veškeré nároky mnou v uplynulých letech uplatňované ve vztahu k MZV ČR ve věci mých výtvarných děl pohřešovaných a poškozených v průběhu 90. let minulého století za uspokojené a celou záležitost za definitivně uzavřenou.“

Peníze za koupi pí Mrázová obdržela teprve 29. prosince 2011 a za ztrátu velké hodnoty ztracených obrazů neobdržela naprosto nic, ani původně slíbených C\$3,500. Informace mně sdělila a napsala: „Vám děkuji a vysoce oceňuji Vaši službu, kterou prokazujete krajanské komunitě, a jak nekompromisně stojíte za principy pravdy. Není to vždy snadné.“

Na celé této záležitosti mně vadí, že ministr buď o věci neví a pak je to tím horší provinění úředníků na MZV, kteří ovšem vystupují protichůdně a zamlženě, nebo ministr o věci ví a pak nechápu proč se tak chová. Je to přece člověk, který musí ocenit hodnotu majetku, kterému osobně byl v restitucích navrácen nemalý majetek, a který je kandidátem na prezidenta republiky a tím více by měl komunikovat s občany.

Ztráta či odcizení obrazů paní Mrázové vinou MZV je nepopiratelný fakt. MZV se zachovalo velmi neseriozně, finančně značně poškodilo paní Mrázovou a řadí se tak na stejnou úroveň s občany kritizovanou politickou a správní situací v České republice.

Co horšího, poslední můj dopis ministrovi MZV z 2. 1. 2012 odmítly uveřejnit v Kanadě krajanské noviny Nový domov a Satellite. Že by se bály MZV, a tak raději dávají přednost cenzuře?

Zkušenost Jana Drábka s MZV

Jan Drábek je bývalý spolužák Václava Havla a bratří Mašínů, kanadský spisovatel, který po sametové revoluci nabídl své služby MZV, nejprve ve vyučování angličtiny a diplomatické etiky, pak byl jmenován velvyslancem v Keni, stal se šéfem diplomatického protokolu a nakonec vykonával v roce 1997 funkci velvyslance v Albánii. Zde mu vážně onemocněla manželka, která vzhledem k nedostatečné lékařské péči v Albánii potřebovala okamžitý převoz do dobře vybavené nemocnice.

Jan Drábek několikrát korespondoval s ministrem Josefem Zielenicem o nutnosti zařízení převozu manželky do Prahy. Teprve když ministrovi navrhl, že převoz zaplatí MZV poslalo letadlo, které do Prahy doletělo podle lékařů „za minutu dvanáct“.

Jan Drábek ve své knize “Po uši v postkomunismu“ otiskuje svůj dopis ministrovi, ve kterém mj. píše: „Přijměte prosím mou rezignaci na funkci velvyslance v Albánii. Poté, co jsem sám navrhl, že budu nouzový záchranný let z Tirany pro mou manželku hradit z vlastních prostředků, jste si ještě o tom vyžádal písemné prohlášení. Tím jste mi, pane ministře, nejen zcela jasně vyjádřil Vaši osobní nedůvěru, ale také jste mne osobně urazil...“.

„Žena, která měla na starost zaplacení přeletu z Tirany mne vyhledala na chodbě, když se dozvěděla, že jsem v budově, a tam mi zcela arogantně podala účet na 108 000 Kč. Chtěla vědět, kdy hodlám dluh splatit.“

Jak vidno, pokud se placení týče vůči MZV, je velmi rychlé. Horší je to s jejich placením za vinu, kterou způsobí.

Čestní konzulové

S těmi máme v Kanadě také své zkušenosti. V roce 2002 byl do funkce čestného konzula ve Vancouveru jmenován pan Kevin Newman aka Kevin Hefzi, který se vydával za právníka firmy „Newman and Associates“. Vedení naší organizace ve Vancouveru zjistilo, že pan Newman žádným právníkem není, ale naopak, že je předmětem několika soudních řízení.

Přestože vedení MZV bylo na tuto zkušenost z Vancouveru upozorněno s doloženými fakty, MZV trvalo přes rok než podvodného čestného konzula odvolalo, hlavně po uveřejnění článku Jana Drábka v Prague Post. Já sám jsem s náměstkem ministra MZV v Praze o případu hovořil, ten mně v té době řekl, že si fakta musí ověřit. Trvalo jim to předlouhou dobu, místo aby uvěřili informacím krajanů z Vancouveru, kteří se zúčastnili soudních řízení. MZV si mohlo mnohem dříve ušetřit ostudu.

Vancouverští krajané navrhli před 15 měsíci MZV přes velvyslance kandidátku na čestného konzula, která má jak české, tak i kanadské právní vzdělání, má právní kancelář a již úspěšně pracovala pro posledního čestného konzula. Zatím toto doporučení je ignorováno a vedení krajanů odpověď nedostalo.

Zastupitelské úřady čas od času žádají krajanskou veřejnost o poskytnutí jmen vhodných kandidátů na funkce čestných konzulů. Jedním takovým doporučením ve Winnipegu byl Bill Randa, syn sochaře, který vytvořil sochu „Památník obětem komunismu“, která je umístěna na krajanském pozemku Masaryktown v Torontě.

Na doporučení winnipežské komunity byl Bill Randa jmenován do funkce, podle sdělení krajanů vykonával funkci velmi uspokojivě, přestože má povolání architekta a musel si jako čestný konzul všechny náklady platit. Jaké bylo ale překvapení když jeho žádosti o prodloužení funkce čestného konzula nebylo vyhověno.

Winnipežské vedení organizací ČSSK a Česko-Slovenské podpůrné asociace poslalo dopisy na MZV se žádostí o vysvětlení. Po jisté době přišla málo vysvětlující odpověď od vrchní ředitelky Sekce právní a konsulární Jany Reinišové, kde v podstatě říká, že neprodloužení mandátu je důvěrná informace, přestože krajané doporučili Billa Randu a ten funkci dobře vykonával a bude téměř nemožné získat náhradu. To také k dobrému vztahu mezi krajany a MZV neprospívá.

Podle konsulárních předpisů si také občané, kterým byly vyhotoveny cestovní doklady na zastupitelských úřadech, musí pro tyto opět dojet na zastupitelské úřady (vzdálenost Vancouver – Ottawa je téměř jako do Prahy), přestože zastupitelské úřady jiných států doklady doručují doporučenou poštou. Stačilo by iniciovat změnu zákona.

Paní Mrázová se vyjádřila: „**S radostí jsem podpořila reprezentaci České republiky ve světě a následkem ztráty jsem ztratila důvěru a úctu k jejím reprezentantům na těch nejvyšších místech.**“ Nelze než souhlasit.

Zemřel Jaroslav Šabata. Disident a politolog

BRNO - Po těžké nemoci zemřel v Nemocnici Milosrdných bratří v Brně Jaroslav Šabata. Přední brněnský disident, signatář i mluvčí Charty 77 a v letech 1990 až 1992 ministr vlády České republiky za Občanské fórum skonal krátce po půlnoci. O jeho smrti informoval server iDnes.cz a jeho zeť Petr Uhl.

Politolog Jaroslav Šabata se narodil 2. listopadu 1927 v Dolenicích, **po válce vstoupil do Komunistické strany Československa, kde se stal jedním z nejaktivnějších účastníků obrodného procesu v této straně, takzvaného pražského jara v roce 1968 a funkcionářem KSČ. Začátkem 70. let založil skupinu Komunisté v opozici.**

Šabata byl za normalizace jako disident vícekrát vězněn, v roce 1978 se stal **mluvčím Charty 77**. V roce 1989 spolu s Rudolfem Battěkem inicioval vznik předního protirežimního Hnutí za občanskou svobodu, jehož provolání podepsalo nebyvalé množství občanů, což předznamenalo i převrat v listopadu 1989. Lidovky.cz ČTK

Katolícke mše v Austrálii.

Bohoslužby: V Perthu,
Sydney ve slovenském kostele (viz níže) a ceske mse svate budou slouzeny v kostele Holy Innocents v Croydonu a **to kazdou 2. nedeli v mesici v 11:30 pocinajic 9. zari 2012**
Melbourne - Na Šumavě

ACT

Czechoslovak Club of ACT,
Unit 12/ 18 Shropshire Str., Queanbeyan NSW 2620
www.beseda.org.au.
otevreno první a třetí sobotu v mesici od 14.30 do 17.00 (2.30pm-5pm)

NSW

Československý Country klub v Sydney,
320 Devonshire Road, Kemps Creek tel. 02 9606 8703,
PO Box 330 Kemps Creek 2178; www.cscountryclub-sydney.com.au a email: czslclub@optusnet.com.au
Restaurace : pátek, sobota 18 – 21 hod, neděle 12 – 18 hod.
Tradiční česká a slovenská jídla, rezervace 02 9602 0904, 0402 398168; Stolní tenis každý pátek od 18 hod,
Rezervace na všechny klubem pořádané akce a další informace: Olga Š: 0403 821 624, Radek 0420 448 494
Regular Dance Parties are held in the club every 3rd Saturday in the month. Československý country club ma momentálně krízu, reštaurácia je dočasne zavretá.....

Slovenská Hala a katolícky kostol Sydney

30 Vaughan Street, Lidcombe, tel. 9649 2153
www.skcsydney.com
Slovenská Svätá Omša Každú prvú nedelu o 11,30 hod.

Sokolský Národní Dům Sydney

16 Grattan Crescent, Frenchs Forest, NSW 2086, tel 9452 5617, www.sokolsydney.com. Info: všeobecné Jarda Krejčík 9807

JIŽNÍ AUSTRÁLIE

Československý klub v Adelaidě,

51 Coglein Street, Brompton tel.: 08 8346 4181
P.O.Box 89., Hindmarsh, 5007
Bar a kuchyně v Československém klubu jsou v provozu každý pátek od 18.00 do 23.00 hod. a každou neděli od 12.00 do 19.00 hod.

QUEENSLAND

Československý klub v Queenslandu,

25 Upfield Street Burbank Qld 4156
Tel / Fax: (07) 3343 3489, email“ ccq@csklubqld.au
Klub je otevřen každý pátek od 18 hodin, Informace: Stana Bilkova Tel: (07) 3271 1646
Večeře: polévka, hlavní jídlo, káva/čaj zákusek Pouhých 15 dolarů.

Asociace Čechů v Austrálii

28 Church St., Fortitude Valley, Qld.,ph: 07 3399 4613
Združení Slovákov v Queenslandě,
Informacie: Lojzo Ogurek, koordinátor (07)5530 6813

TASMANIE

Združenie Cechov a Slovákov v Tasmanii
(Czech And Slovak Assoc. Of Tasmania Inc.)
c/o 144 Pottery Rd. Lenah Valley Hobart Tas 7008.

VICTORIA

Sokol Melbourne

497 Queensberry Street, North Melbourne, Vic 3051
Tel.: 03 59969713 President: Mrs Marketa Lyell: 0413852488
Každé úterý od 12.00 hod Lunch, vaří Eda a Věra Zlatých
Každé úterý od 19.00 hod . Výuka češtiny.
Každé čtvrték -12.00 hod. Karetní odpoledne u kávy, zákusky
Každé čtvrték od 19.00 hod. Kreslení podle živého modelu
Kino SOKOL
Letovisko „Šumava“
Lockes Way, Belgrave South 3160, ph.9754 5159

ZÁPADNÍ AUSTRÁLIE

Czech & Slovak Association in Western Australia, Inc.

PO Box 604, Mundaring WA 6073
President: Jerry Kabelka 0434 082 739
Secretary: Olga Goerke 0413 912 586
Email: CzechSlovakWA@hotmail.com
Web: www.CzechSlovakWA.org
KLOKAN vychází 12x rocne

RADIO SBS SYDNEY

Locked Bag 028, CROWS NEST NSW 1585
TEL: 02/9430 2723, FAX: 02/9438 1114
Email: ikad@sbs.com.au
Každý čtvrték ráno v 9 hod od 9 do 10 hodin, pouze na vlnách Sydney a Canberra , pouze česky.
Vysílá v češtině každou neděli od 21 do 22 hodin a ve slovenštině od 22 do 23 hodin na celonárodním okruhu na vlnách:

Adelaide	FM 106.3	Brisbane	FM 93.3
Canberra	FM 105.5	Darwin	FM 100.
Hobart	FM 105.7		
Melbourne	FM 93.1 a	AM 1224	
Newcastle	AM 1413	Perth	FM 96.3
Sydney	FM 97.7 a	AM 1107	
Wollongong	AM 1485	Young (NSW)	FM 98.7

Slovensky
Adelaide FM 92.9 Každú nedeľu v 9.00
Brisbane AM 1053 Utorok o 13.30 hod.

„Rádioforum“ on 2RRR FM 88,5 MHz
slovenské vysielanie moderuje Paľo Virág
každú nedeľu v Sydney od 18 do 19 hodine.
Telefón v štúdiu 02 9816 2938
email: radioforum8@hotmail.com

Vysílání Čs. klubu v Jižní Austrálii lze slyšet
pondělí od 19.30 - 20.30 na stanici 5PBA-FM (89.7 MHz.)
středa od 18.30 do 19.30 na 5CST-FM (88.7MHz)
každou neděli od 19.30 do 20 hodin na stanici EBI-FM (103.1 MHz.) Dr. Květoslav Eliáš ☎ 08 8362 4086

Radio 4EB 98.1FM - Brisbane České vysílání

Každou středu od 15.45 - 17.15 a každou sobotu 10.30 - 11.30 dopoledne.
Vedoucí Karel Ulvr Tel: (07) 3355 0109
www.4eb.org.au/~czech
Radio 4EB FM 98.1 - **Brisbane Slovenske vysielanie**
kazdy piatok od 18.00 do 19.00 hod, informacie Emilia Matulova, 07 3343 3064.
Canbera rádio . 91.1 FM
Vysílací hodiny: každou sobotu mezi 8-9 hodinou ranní
Office phone: 02-6287 7058, CMS studio phone: 02-6287 4347, fax: 02-6287 4348, e-mail: ahojradio@centrum.cz

Poznámka vydavatele

Toto číslo jest posláno do tiskárny 1.července. Léta Páně. 2012.

INZERCE AKCÍ NA STRÁNKÁCH ČESKÉHO VYSÍLÁNÍ RÁDIA SBS

České vysílání upozorňuje krajskou komunitu, že má možnost oznamovat své akce na webových stránkách Rádía SBS **www.sbs.com.au/czech** v rubrice 'komunita'. Tato bezplatná služba je poskytovaná všem organizacím i jednotlivcům po celé Austrálii.

Nabízíme zajištění nákupu nebo prodeje nemovitosti v Praze
vč. kompletního právního servisu (příp. Vám i založíme firmu),
dotazy a informace na
prague.realestates@email.cz

Z Londýna do Sydney za čtyři hodiny? Za několik let možná realita

Americké letecké firmy Boeing a Gulfstream ukáží příští měsíc na veletrhu ve Farnborough koncept letadla, které by mělo co do rychlosti téměř dvojnásobně překonat Concorde. Stroj, s jehož vývojem pomáhá i vesmírná agentura NASA, by měl například trasu z Londýna do Sydney zdolat za čtyři hodiny. Nové letadlo, které bude spadat do kategorie takzvaných bizjetů, se pokusí vyhnout některým problémům, kterými kvůli své rychlosti trpěl Concorde. Díky netypickému uspořádání ocasních ploch a upraveným motorům by se vývojáři měli zbavit takzvaného supersonického třesku, nepříjemné rány, která se ozývá při překonání rychlosti zvuku. X-54 by měl začít létat po roce 2020.

Pokud vám přes cestu přechází černá kočka, znamená to, že to zvíře někam jde.

Ženy vraždí mnohem méně často než muži. A to proto, že si libují spíš v dlouholetém pomalém utýrání.

I čeští muži zvládají multitasking. Teď jeden pán čůral na ulici a ještě k tomu telefonoval.

"Ahoj, tady Míra. Zahrajte mi prosím od Pavla Vítka tu ‚Mám rád vůni tvý kůže‘. Bude to pro mou tchyni, která včera uhořela."

Jednou přišli George Bush a Barack Obama současně do téhož holičství a tam se každého ujal jeden holič.

Během práce nikdo nepromluvil, až když byl Obamův holič hotov a natáhl se po lahvíce s vodou po holení, Obama jej pohybem ruky zarazil:

"Žádnou vodu po holení, prosím. Má manželka Michelle by to ucítila a pomyslíla by si, že jsem byl v nevěstinci."

Druhý holič mezitím rovněž dokončil svou práci a tázvav se podíval na Bushe. Ten mávl rukou a prohlásil:

"Jen tu kolínskou klidně použijte, moje manželka samozřejmě vůbec netuší, čím je cítit bordel."

Lord hraje ping-pong, když při smeči přeletí míček plot a je slyšet pinknutí, cyklistický zvonek, náraz auta, další náraz, pak výbuch a mohutný kouř. Lord ztuhne:

"Jean, běžte se podívat co se stalo."

Jean odejde, po chvíli se vrátí:

"Mylorde, váš míček zasáhl cyklistu, který sjel leknutím ze stezky do silnice, při pádu upadl do bezvědomí."

"Ale Jean, to je hrozné!"

"To není všechno, sire, rodinné auto, které se mu snažilo vyhnout, narazilo do svodidel."

"Ale Jean, to je hrozné!"

"To není všechno, sire, autobus plný cestujících narazil do auta a zcela zablokoval silnici."

"Ale Jean, to je hrozné!"

"To není všechno, sire, do autobusu narazila cisterna s benzinem a vše začalo hořet."

"Ale Jean, to je hrozné! Co budeme dělat?"

"Být vámi, mylorde, příště bych více klopil pátku."

Paní Zora.

Koncem září roku 2011 uvedl australský balet v Melbourne světovou premiéru nového nastudování baletu na hudbu Sergeje Prokofjeva, Romeo a Julie. Světově proslulý choreograf Graeme Murphy vytvořil nové a velice úspěšné pojetí tohoto známého baletu. Nemalou zásluhu na úspěchu má i vynikající návrhář kostýmů, garderobiér Akira Isogava, který navrhl pro tuto produkci více jak 300 kostýmů. Graeme Murphy svěřil ztvárnění klasických rolí Romea a Julie Kevinovi Jacksonovi a Madeleině Eastoeové. Dalších 200 baletních umělců doplňuje tuto grandiosní a velice úspěšnou produkci australského baletu.

http://www.australianballet.com.au/watch_listen/photo_galleries/romeo_and_juliet_inside_the_studio

Jak už je u klonanů zvykem, tak celý tento ansámbl nyní putuje po Terra Australis a pořádá představení pro tisíce nadšených diváků. Vše je pečlivě naplánováno, kdy, kde a jak a vstupenky v předprodeji jsou všude beznadějně vyprodány. Navíc, tento rok slaví soubor australského baletu 50 let od svého založení, i když první soukromý baletní soubor založil před druhou světovou válkou, v roce 1939, český baletní mistr Eduard Borovanský a nesla jméno „Borovansky ballet“, ze kterého pak, v roce 1962, vznikl nynější soubor.

http://www.australianballet.com.au/news_and_reviews/reviews/romeo_and_juliet

A tak se minulý pátek, 25. května 2012, konala i premiéra ve městě Adelaide, v Jižní Austrálii. Tato byla snad tou nejvzácnější, neboť třešničkou na dortu byla přítomnost vůbec první představitelky hlavní role tohoto baletu, 99 leté paní Zory Šemberové, tvůrčí osobnosti na poli uměleckém, která vychovala řadu významných světových umělců. V Praze i zde v Adelaide. Co vše paní Zoře při této premiéře táhlo hlavou se můžeme jen dohadovat, ale jistě toho bylo hodně.

Ještě ráno, 25 května, v den premiéry, byl na rozhlasové stanici ABC FM Classic s paní Zorou interview. Má stále jasný a zvučný hlas a vzpomínala na podrobnosti svojí světové premiéry Julie před 74 lety v Brně. Zdůraznila, že si i přes opozici choreografa Ivo Váni Psoty a představitele jejího protějšku Romea vymohla, aby svoji roli tančila ne v klasických baletních „špičkách“, s tvrdou špičkou ale v měkkých „piškotech“, ve kterých mohla lépe projevit komplexní charakter Julie pomocí prvků volného tance. Ohlasy kritiky po premiéře byly nadšené a paní Zora zazářila první hvězdnou velikostí.

Paní Zora vytvořila mnoho tanců, včetně zmíněného sóla v prvním provedení baletu Romeo a Julie na hudbu Sergeje Prokofjeva. Světová premiéra se konala 30. prosince roku 1938 v brněnském Janáčkově divadle. Divadle, které bylo jako první v Evropě vybaveno elektrickým osvětlením již v roce 1882. Choreografie celého baletu byla dílem ve světě proslaveného a vysoce oceňovaného baletního mistra Ivo Váni Psoty. Do nacistické okupace stihla paní Zora zatančit pouhých osm představení, než okupanti zakázali provozování jakýchkoliv ruských uměleckých výtvorů.

Narodila se roku 1913 v učitelské rodině ve Vyškově u Brna. Dále potom vyrůstala v Brně. Zde v osmi letech poprvé uviděla balet, kterému okamžitě celou svojí duší propadla. Když pak rodičům oznámila, že by se chtěla stát baletkou, tak jí odpověděli, že slušné dívky na veřejnosti netančí. Tak bylo tehdy zvykem. Citlivá Zora z toho onemocněla a dostala vysoké horečky. Vyděšení rodiče s ní nešli pouze k doktorovi, ale také k baletnímu mistrovi Jaroslavu Hladíkovi v Zemském divadle v Brně. Do doby návštěvy v divadle se malá Zora uzdravila natolik, že byla schopna jít k panu Hladíkovi s rodiči. Verdikt pana Hladíka byl, že napřed Zora musí dokončit školu. Horečky se Zoře okamžitě vrátily. Rodičům nakonec nezbylo, než učinit kompromisní rozhodnutí a tým malé Zoře zachránit život. Najali jí soukromého učitele tance a Zora se jako mávnutím kouzelného proutku uzdravila a pak už tančila celý život.

Když bylo Zoře 11 let tak věnovala všechny večery baletu. Říká: “Tehdy jsem imitovala naprosto vše. Sborový tanec, sóla, muže i ženy a naučila se všechny role až jsem začala být známá pod jménem Stín“. Když někdo ze souboru onemocněl, tak Zora byla schopná okamžitě zastoupit. Jako třináctiletá zatančila mužské sólo v "Walpurgisnacht" bacchanal ve Faustovi. V roce 1930, kdy bylo Zoře 17 let, si její rodiče půjčili peníze aby Zoře umožnili studium klasického baletu v Paříži pod vedením Olgy Preobrajenské. Po roce byla Zora pozvána zpět do Brna jako sólistka. Zde debutovala v roce 1932 jako Pták Ohnivák v Královně ze Sáby. Měla okamžitý úspěch.

Zora neusnula na vavřínech a každé léto, kdy nebyla divadelní sezona, absolvovala kurzy v Paříži a hlavně nedaleko Vídně v Laxenburgu. Zde na svoji dobu průkopnická učitelka a choreografka, brněnská rodačka,

Rosalie Chládková, (nar. 1905, zemřela ve Vídni 1995) do svých 85 let vyučovala tanci. Od ní se Zora naučila tak zvaný „volný tanec“, ve kterém se uplatňují prvky přirozených pohybových výrazů těla. Paní Chládková tak založila úplně nový taneční směr, nyní celosvětově uznávaný a vyučovaný.

http://rosalia-chladek.com/typo/index.php?id=11

V tuto dobu byla paní Zora už uznávanou prima balerínou, která prokládala klasický balet s více expresivním volným tancem a tak na jevišti vytvářela charaktery zcela předtím nevídané.

Když v roce 1942 okupanti Zemské divadlo v Brně zavřeli, Zora se přestěhovala do Prahy a tančila rok v operetě, než se přesunula do Národního divadla, které pak bylo také zavřeno. Poslední roky druhé světové války jezdila, mnohdy dosti nepohodlně v nevytopených vlcích, s malým baletním ansámblem sólistů po všech možných štacích v tehdejším protektorátu.

V roce 1946, jako favoritka tehdejšího šéfa národního baletu Saši Machova, začala Zořina druhá fáze její dráhy umělecké hvězdy, která vyvrcholila ztvárněním Viktorky v roce 1950. Když jí Machov dal na vybranou zda chce tančit Julii a nebo Viktorku, tak se rozhodla pro Julii. Machov jí na to odpověděl, že je ale ztělesněním Viktorky a Zora jeho názor přijala. Machov byl nadšený a ponechal Zoře volný a velký prostor ke ztvárnění této postavy. Zora vzala studii charakteru Viktorky velice zodpovědně a dokonce konzultovala psychiatra a pozorovala jeho schizofrenické pacienty aby se lépe vžila do své role. Po premiéře, na které byl její konzultující lékař přítomen, jí napsal v dopise, že netušil že šílenost může být ztvárněna tak citlivě a pravdivě uměleckou formou, jak to předvedla paní Zora. Tento dopis, jak sama paní Zora říká, byl tou nejlepší kritikou kterou kdy v životě dostala.

Podle vlastních slov to byla její životní role. V této uplatnila svoji fenomenální vlastnost vyjádřit pohybem a tancem složitost ztvárňované postavy. Zanechala tak nesmazatelnou stopu v historii baletu a při její návštěvě Národního divadla v Praze v roce 2008, u příležitosti jejich 95 narozenin dostala několik dopisů, připomínajíc její „Viktorku“.

Paní Zora tančila do svých 53 let. Avšak už od konce druhé světové války se začala více věnovat vyučování tance, zvláště když na pražské konzervatoři otevřeli i taneční školu. Nevyučovala pouze taneční techniku, ale studentům také otevřela dveře k muzikálnosti, uměleckému vkusu a ocenění i jiných forem umění. Pěstovala v nich také zaujetí k životním pravdám a nejen k umění. K jejím žákům patřili nyní známí umělci, jako Jiří Kylián, Pavel Šmok a nebo zemřelý mim, Ladislav Fialka.

Není bez zajímavosti, že jak její žáci, tak i ona se necítili v minulém režimu dobře. Jejich tvůrčí činnost byla svázána a tak jak Pavel Šmok, tak i Jiří Kylián, choreograf světového formátu, působící v Nederlands Dans Theater, profesionálně zakotvili s významným úspěchem v zahraničí. Paní Zora zažila první trauma už v roce 1951, když její mentor a choreograf Saša Machov, pronásledovaný komunistickou uměleckou mafií, spáchal sebevraždu. Když byla později na turné ve Francii, tak při recepci na Československém velvyslanectví v Paříži jí byla položena otázka, zda ve Francci by mohl být komunismus. Její odpověď: „Ne, myslím, že to není nic pro francouzský lid, který miluje svobodu“. Od té doby paní Zoru nepustili ani do Polska. Zaplatila za svoji zásadovost vysokou cenu a v roce 1958 jí byla znemožněna choreografie první Laterny Magiky na světové výstavě v Bruselu. Ředitel Laterny Magiky, Alfred Radok jí však vymohl druhý program, který však byl nepříznivě kritizován a později zakázán, že se neslučuje se socialistickým realismem už jen díky tomu, že v něm použila hudby Bohuslava Martinů, který zemřel v oficiální nemilosti tehdejšího režimu.

Jednou, na taneční zkoušce, potkala Zora bratrance Alfreda Radoka, Rainera, který zajížděl pravidelně do Prahy z Austrálie, kde na Flindersově univerzitě v Adelaide vyučoval matematiku a oceánografii. Po čase ze setkání vykvetla láska, i když Rainer Radok byl o sedm let mladší než Zora. V roce 1968, když začaly na jaře tát ledy tuhého režimu, pozval Rainer Zoru a její dceru Pamelu do Adelaidey. Po srpnové okupaci Československa armádami Varšavské smlouvy se nebylo kam vracet a paní Zora s dcerou Pamelou zůstaly v Adelaide. Když paní Zora zažádala Prahu o prodloužení legálního pobytu, tak její žádost byla odmítnuta, stejně jako nám všem ostatním, kteří jsme se o to pokoušeli a místo toho byla paní Zora a my také, odsouzeni v nepřítomnosti za nedovolené opuštění republiky na dva a půl roku nepodmíněně.

A tak v jejich 55 letech začíná australská kapitola života paní Zory. V 57 letech začíná vyučovat tanec, pohybovou techniku a pantomimu na Flidersově univerzitě v Adelaide a nikdy nelitovala svého rozhodnutí nevracet se do okupované

vlasti, i přes to, že s Rainerem už dlouho nežije. Na otázku „na tělo“ odpovídá svým vytříbeným humorem zralé ženy: „nemohu za to že preferuje jiné pohlaví“.

V Adelaide, kde soukromě a také na Flindersově univerzitě vychovala generace baletních umělců, včetně Gale Edwards, Scott Hicks, Michael Pearce a Cheryl Stock našla klid a naplnění v druhé půli svého života.

V roce 2000 paní Zora uváděla v Austrálii na trh knihu od Jarmily Krošlové, "Pohyb, teorie a praxe", kterou pomáhala přeložit do Angličtiny. Svým vystoupením přímo zhypnotizovala přítomné. Když na pódiu odstoupila od mikrofonu a bez pomoci amplifikace, slovy, gesty a mimikou názorně publiku ukázala o čem je v knize řeč, kterak kultivovaným pohybem lze "rozezpívat" celé tělo a takto absolutně zaujala celou audienci. Paní Zora získala obecenstvo fascinujícím vystoupením umělkyně o čtyřicet let mladší než bylo jejich obdivuhodných 87 let. Madam Zora, jak jí tu říkají, tak názorně a s virtuozitou jí vlastní předvedla to, co se po celý svůj, neobyčejně plodný život, snažila naučit svoje žáky. Tuším, že její úsilí bylo úspěšné. Výsledky práce jejich žáků jsou její nejlepší vizitkou.

V roce 2006 jsem ji navštívil a stále i ve svých 93 letech sršela obdivuhodnou energií a výbornou pamětí, osobitým humorem a vyhraněnými názory. A také se dala slyšet, že jí pan Prokofjev psal roli Julie „na tělo“ a trval na tom že světová premiéra musí být provedena s její účastí v Brně, jak se také stalo. Avšak, ke zklamání všech zúčastněných, na tuto světovou premiéru, masový vrah Džugašvili, Sergeje Prokofjeva nepustil.

V roce 2008 na návštěvě v Praze a u příležitosti svých 95 narozenin pokřtila v pražském Národním divadle svou autobiografii, kterou nazvala „Na šťastné planetě“. Na přítomné udělala velký dojem svým vtípem, jasnou myslí a zklamáním jak dopadly tehdejší presidentské volby. Vyslovila svoji touhu vrátit se zpět do Prahy oslavit své sté narozeniny.

Na otázku kde se cítí doma, odpovídá paní Zora, že v Austrálii i v České republice. Každá z těchto zemí má svá specifika která jsou jejímu srdci blízká. A jaký to byl pocit vydat svoji autobiografii po tolika letech v exilu, paní Zora odpovídá: „je to příjemný pocit. Pracovalo se mě na tom přirozeně a lehce, protože v díle říkám pravdu a akceptuji realitu takovou jaká je.“ Knihu je radost číst, je psána chytře, otevřeně a vtípně. Popisuje v detailu jak se umělecké prostředí v Československu po roce 1948 a 1968 změnilo. Zobrazuje také vzrušující osobní příběh neobyčejné ženy, která inspirovala mnohé umělce. Jako na příklad Bohuslava Martinů, který napsal roli Mariken v opeře Hry o Marii pro Zoru.

Paní Zora dnes žije skromně v domku v Adelaide, na zahrádce se věnuje svým oblíbeným růžím, a sleduje jak jí roste devatenáctiletá vnučka Nataša. V Austrálii jsou lidé přátelští, vlídní a laskaví. Je tu klidný život, ale schází zde „vibrace“, není zde „puls“ co je cítit v Praze, tak potřebný k uměleckému růstu, jak říká paní Zora.

George Švehla 27/5/2012

Čínská taikonautka bude mít ve vesmíru zvukotěsnou ložnici

Čínský experimentální modul Tchien-kung 1, který od loňska obíhá kolem Země, byl speciálně navržen pro pobyt žen ve vesmíru a mimořádná jsou také kritéria, podle nichž byla první čínská taikonautka vybírána. Do kosmu by měla odstartovat v sobotu 16. června na palubě vesmírné lodi Šen-čou 9. Posádka po spojení lodi s modulem stráví v modulu několik dní.

"Přestože modul má vnitřní rozlohu 15 metrů krychlových, taikonautka bude mít vlastní toaletu a zvukotěsnou ložnici, která by měla přispět k ochraně jejího soukromí," uvedl Pchang Č'-chao, výzkumný pracovník čínské akademie vesmírných technologií.

"Bude se moci také omývat houbou a bude mít k dispozici větší přiděl vody než její mužští kolegové. Dokonce si do kosmu vezme nějaké speciální kosmetické přípravky," dodal.

Trojice taikonautů je již podle čínských médií připravena v kosmickém středisku Ťiou-čchüa, které se nachází v poušti Gobi v severozápadní provincii Kan-su, a podstupuje závěrečné testy. Zatím zůstává přísně střeženým tajemstvím, která ze dvou kandidátek - dvaatřicetiletá Wang Ja-pchin či o rok starší Liou Jang - se nakonec do kosmu podívá. Obě ženy působí jako pilotky v čínském letectvu a na let do vesmíru se připravují od roku 2010.

Kandidátky byly vybrány ze širší skupiny 15 uchazeček. Pro všechny bylo podmínkou, aby byly provdané a měly za sebou úspěšný přirozený porod. Profesor Sü Sien-žung

v nemocnici lepectva Čínské lidové armády vysvětlil, že tyto skutečnosti by měly zajistit, že uchazečky jsou po tělesné i duševní stránce dostatečně vyzrálé. Obě zmíněné adeptky, Wang i Liou, jsou matkami jednoho dítěte.

Mezi kritérii výběru, která západní média označují za "bizarní", se dále uvádí, že potenciální taikonautky nesmějí mít na těle žádné jizvy, protože ty by se podle zdůvodnění čínských vesmírných expertů mohly ve vesmíru otevřít a rány by mohly začít krvácet. Nezbytností jsou dále zdravé zuby, jelikož "jakýkoli malý kaz může způsobit ve vesmíru problémy, či dokonce neštěstí".

Na překážku je také výrazný tělesný pach, u něhož se dá předpokládat, že se ve stísněných prostorech dále zintenzivní, uvedl čínský expert Pchang, aniž zmínil, zda podobné nároky byly kladeny také na mužské členy posádky.

Majorka Liou a kapitánka Wang naopak oproti svým mužským kolegům podstoupily podstatně kratší výcvik trvající necelé tři roky, zatímco standard je údajně 14 let. Pchang nicméně podotkl, že výhodou taikonautek je, že jsou obecně "dychtivější, citlivější a mají lepší komunikační schopnosti než muži".

Hlavním cílem letu bude první spojení čínské pilotované lodi s experimentálním modulem a vstup taikonautů na jeho palubu. Čína loni v listopadu úspěšně vyzkoušela spojení dvou nepilotovaných kosmických plavidel. Setkání a ukotvení obou vesmírných aparátů je součástí příprav Pekingu na vybudování vlastního orbitálního komplexu. Společně s taikonauty poletí do vesmíru i živí motýli, kteří jsou součástí vědeckých experimentů. CTK

(pozn.novin: Tchajkonaut či taikonaut je speciální čínsky výraz pro astronauta).

BLB projde, a BLBEC ne?

Tleskáme tomu, že vláda povolila individuální autoznačky. Ale teprve uvidíme, jaká pravidla pro jejich tvorbu stát vytvoří.

Konečně, volají mnozí. Premiér Petr Nečas sice tvrdí, že individualizované registrační autoznačky jsou jen pro naboby, a dost lidí s ním souhlasí, ale nikdo nepopře přínos jejich úředního zavedení: to, co se až dosud dělo jaksi kradmo (je snad náhoda, že právě nabobové už nápadně individuální kombinace mají?), dostane řád a bude zpoplatněno. Už ne ve prospěch jednotlivých úředníků, ale ve prospěch státu.

Státu však zůstane v rukou jiná věc. Když už připustí individuální kombinace, musí dohlížet na to, aby nepřekročily pravidla. Musí stanovit jakousi značkovou korektnost. Projdou různé lechtivosti a dvojsmysly? Projdou politické provokace? Uvidíme. Pravidla se budou vytvářet za pochodu.

PRC, PRD, JEB a ŠUK

Když se už teď spekuluje o přípustných a nepřípustných kombinacích, mluví se o tom, že neprojdou varianty typu BLBEC-1. Či by snad prošla DS-1? (Vykládejte někomu, že to není symbol zakázané Dělnické strany, ale doklad toho, že pocházíte z Dunajské Stredy nebo že se jmenujete David Suchařípa.) Vedle spekulací je tu však už půlstoletí stará reálná zkušenost. Vytvářela se od roku 1960, kdy stát kombinace písmen na autoznačky zavedl, a sice podle okresů. A formovala se podle toho, jakou symboliku stát nepřipustil.

Strakonice měly logickou poznávací značku ST. Když došla číselná řada, následovala širší varianta STA, ale pozor - po ní hned STC. Kde zůstala kombinace STB? Nikde, volí ji vypili. Prostě nebyla vydávána, aby si snad někdo nedělal legraci ze Státní bezpečnosti alias StB (pro mladší ročníky: tajná politická policie).

Kdo nahlédne na fanouškovských motoristických weby, například http://spz.fcc.cz/, najde i další ukázky. V případě Mostu stát vypustil kombinaci MOC(že by se režim obával moci bezmocných?), u Pardubic kombinaci PUC (že by se tak moc báli puče?), v případě Přerova hned dvě kombinace - PRC a PRD. Myslíte, že to bylo z útlocitné slušnosti a jemnosti? Z obavy, že si to někdo vyloží jako vulgaritu? Těžko říci.

Jeseník totiž - už po Listopadu, ovšem - užíval kombinaci JEB. A naopak v padesátých letech, kdy se ještě na poznávacích značkách objevovala diakritika, používaly mopedy na Šumpersku kombinaci ŠUK. Hrome, že by PRC působilo nepřístojně, ale JEB či ŠUK přijatelně? Zkuste v tom najít nějaké obecně platné pravidlo.

Tady vidíme, že v dozoru nad politickou korektností je prostě bordel, i když na to dohlíží přísný - v našem případě komunistický - režim. Jak bude na individuální kombinace registračních značek dohlížet ten dnešní, svobodný a

NOVINY –Zajímavosti s kulturou ba i odjinud

liberální? Povolí kombinaci BLB (za federálních časů to byla jedna z kombinací pro Bratislavu, ovšem vytěsňená a nepoužívaná), ale zakáže kombinaci BLBEC?

Zřejmě se to bude vychytrale obcházet, asi jako když Josef Skupa ve dvacátých letech vymýšlel postavu Hurvínka. Traduje se, že původně ho napadlo jméno Kurvínek, jenže to by neprošlo, a tak si prý autor vypůjčil z němčiny slovo Hure (kurva), a na světě byl Hurvínek, který se stal miláčkem národa. Upřímně: je to spíše jen veselá historka než doklad historické reality, ale ukazuje dvě věci zároveň.

Jednak to, jak lze různé nepřístojnosti maskovat. Ale i to, jak lze v neškodných slovech či symbolech různé nepřístojnosti demaskovat a odhalovat.

Prostě platí, že kdo chce psa bít, hůl si vždycky najde, a tak to může být i při schvalování individualizovaných autoznaček.

Pozor na SS, ale co SA?

Jasnější je to u historických a totalitních souvislostí. Středočeský kraj nyní používá písmeno S plus numerickou kombinaci. Když číselná řada došla, nastoupila další písmena - SA, SB, SC, SD..., ale po SR přišlo hned ST. Kde zůstalo SS? Zmizelo, to by byla příliš silná káva, ovšem jiné nacistické symboly - SA a SD - prošly jako nic.

Zajímavé je, že symbol SS se ve světě používá, ale ne v zemích, které mají zkušenost nacistické okupace. NATO tak označuje střely země-země (surface-to-surface). Pamatujete si ještě na rozruch kolem sovětských raket SS-20? Americké námořnictvo užívá zkratku SS pro vojenské ponorky (sub surface) a ponorkáři používají písmena SS za označením své hodnosti. A označují se tak i parní lodě: SS Savannah neznamená esesáckou lod', nýbrž steam ship, jeden z prvních parníků na světě.

Ale u auto značek to nějak neplatí. Vynikne to zvlášt' při pohledu do Německa, kde z pochopitelných důvodů panuje větší přísnost. Jedeteli na výlet na Děčínsko, potkáváte hodně německých vozidel se značkou PIR. Odkud se bere tolik aut z městečka Pirny u Drážďan? Vysvětlení je prosté. Velký sousední okres na německé straně hranic se úředně jmenuje Saské Švýcarsko (Sächsische Schweiz), ale protože kombinace SS nepřipadá v úvahu, pro reprezentativní zkratku si vypůjčil dost okrajovou Pirnu.

Spolková vláda doporučuje úřadům vytěsnit nejen zkratku SS (která se vytěšňuje i u nás), ale i symboly, na které u nás - třeba ve Středočeském kraji - běžně narážíme: SA (Sturmabteilung) ši SD (Sicherheitsdienst, tajná služba v čele s Reinhardem Heydrichem). Za nežádoucí symboly Berlín pokládá i zkratky HJ (Hitlerjugend), KZ (koncentrační tábor) či NS (národní socialismus).

Jak to dopadá v praxi?

Německé poznávací značky mají dvě písmenné kombinace - jednu povinnou za okres a druhou volitelnou. Znamená to, že volitelné kombinace obyvatel Stuttgartu (písmeno S) nesmí obsahovat písmena A, D či S (aby to dohromady nedávalo SA, SD či SS). A obyvatelé Kolína nad Rýnem (písmeno K) se při volbě individuálních písmen mají vystříhat Z (aby to dohromady nedávalo KZ).

Ano, bere se to přísně, jak dokládá německá Wikipedie. Jste-li třeba z města Itzehoe a chcete si dát na značku individuální písmena AN, máte smůlu. IZ-AN by se totiž obráceně četlo Nazi (nácek). A nacismem to nekončí. Obyvatel bavorského Starnbergu nemůže použít soukromá písmena SI, protože by tak vznikla kombinace STA-SI (východoněmecká obdoba naší StB). AStuttgart'an nesmí použít individuální znaky ED, neboť by vytvořil kombinaci S-ED (zkratka Jednotné socialistické strany Německa, obdoby naší KSČ).

Projde u nás na individualizovaných autoznačkách kombinace KSC? Neměla by, podle zákona jde o symbol odsouzeníhodné ideologie. A projde kombinace KSCM? To je otázka do pranice. Ideologie je stejná, ale ta strana sedí v parlamentu. Autoznačky mohou právě takové rozpory zviditelnit. Zbyněk Petráček LN

Odsun Němců byl logickým vyústěním, řekl Klaus v Ležácích

Ležáky - Poválečný odsun německých obyvatel Československa byl logickým vyústěním tragické kapitoly dějin. Při příležitosti 70. výročí vyhlazení osady Ležáky německými nacisty to prohlásil prezident Václav Klaus. Na pietním aktu rovněž vystoupili válečný veterán

armádní generál Tomáš Sedláček či předseda Českého výboru bojovníků za svobodu Jaroslav Vodička. Kardinál Dominik Duka na místě sloužil bohoslužbu. Celkem se vzpomínkové akce účastnilo několik tisíc lidí.

"Již léta se po nás chce, abychom ve jménu všeobecného sbratřování se na hrůzy války zapomněli. Abychom se cítili stejnými viníky jako ti, kteří mají Ležáky, Lidice a spousty dalších hrůz na svědomí," poznamenal český prezident během pietního aktu.

Podle Klause "nacistický teror a fanatický odpor Němců" zničily dlouho a složitě budovanou důvěru mezi Čechy a Němci. "Zopakoval-li před měsícem předseda sudetoněmeckého landsmanšaftu Franz Pany, že je Václav Klaus nepřátelsky naladěn vůči Německu, rád bych mu odsud vzkázal, že to pravda není," řekl prezident. "Pouze nemohu, nechci a nesmím zapomenout, co se u nás, ale i na mnoha jiných místech Evropy v době druhé světové války dělo."

Klaus nad více než stovkou věnců u pomníku popravených obyvatel Ležáků znovu ocenil krok německého prezidenta Joachima Gaucka, který na začátku června vyjádřil lítost nad vyhlazením Lidic a Ležáků nacisty. "Vážím si tohoto omluvného a vstřícného gesta, které z německé strany na podobné úrovni dosud nezaznělo. Prezident Gauck jím vyslal signál, že cestou do budoucnosti není kladení požadavků, nýbrž poučení se z historie a úcta k sousedům. Jen taková cesta může naše národy dovést ke šťastnější budoucnosti," uvedl na závěr svého proslovu.

Chybělo málo a osud Ležáků postihl celou zemi

Podle českého prezidenta Klause nebylo vyhlazení Ležáků náhodou. "Byl to promyšlený čin okupantů, který naznačoval možný osud Čechů, pro něž, podle německých nacistů, nemělo být v naší tisíc let existující vlasti v budoucnu žádné místo. Jen málo scházelo k tomu, aby se osud lidí z Ležáků stal osudem milionů našich spoluobčanů," řekl.

Václav Klaus zároveň vyslovil obavu, že je stále obtížnější odkaz a memento těchto tragických událostí v povědomí lidí udržet. "Ubývá porozumění tomu, o co vlastně šlo, kdo byli viníci a kdo oběti, a jaké byly příčiny, co čemu předcházelo a co po čem následovalo," řekl prezident. Dnešní velká účast na pietním aktu podle něj svědčí o tom, že se letošní 70. výročí podařilo v Česku připomenout. V neděli se v ležáckém památníku sešlo několik tisícovek lidí, což je nejvíce v novodobých dějinách Česka. "Je vidět, že zejména region se o toto místo zajímá, a to hlavně studenti a senioři," podotkl ředitel lidického památníku Matouš Červencí, který rovněž zodpovídá za pietní místo v Ležácích.

Strůjci ležáckého masakru ušli bez trestu

Poté, co Němci z Ležáků odvezli všechny její obyvatele, veškeré domy srovnali se zemí. Nad vypálenou osadou si pak šéf pardubického gestapa Gerhard Clages nechal postavil na tehdejší dobu poměrně drahou a honosnou vilu. "Velice se mu tady líbilo, bylo krásně vidět do údolí," vysvětlila průvodkyně ležáckého muzea Hedvika Urbanová.

I po skončení druhé světové války zůstali strůjci hrůzného východočeského masakru bez trestu. Například Walter Creger, nazývaný boxer, byl dohledán v roce 1970, po výslechu ale nebyl nikdy potrestán. "Žil na území západního Německa. Stejně dopadl i Gustav Mikisek, člověk, který na popravišti vytrhával zlaté zuby," popsal historik Vojtěch Kyncl. Ještě sedmdesát let po masakru historikové přicházejí s novými poznatky. (O vyhlazení Ležáků se dopředu mluvilo v nejvyšších kruzích - o plánech dokonce věděl Adolf Hitler i jeho blízcí spolupracovníci.

Část plynových vozů se podle původních úvah měla vyrábět i ve Vysokém Mýtě

Jedenáct dětí Němci je stejně jako ty lidické odvezli do likvidačního tábora v Chełmnu. Tam je čekaly plynové vozy. Speciálně upravené nákladáky byly předobrazem smrtících plynových komor. Vozy

začala dodávat německá automobilka Gaubschat na konci roku 1941. Podle dopisů, které teď objevili historici, nacisté dokonce velmi vážně uvažovali o tom, že by části vozů mohli vyrábět Češi ve firmě Sodomka ve Vysokém Mýtě - tedy shodou okolností necelých pětatřicet kilometrů od vyhlazené osady.

Němci plynovým vozům říkali Sonderwagen nebo také S-Wagen. Oběti namačkané do nákladního prostoru se udusily výfukové plyny. Až 80 těl najednou pak nacisté zvednutím korby sypali přímo do hromadných hrobů. V plynových vozech zemřelo celkem 11 ležáckých a 82 lidických dětí. Kromě nich za celou dobu fungování vozů v nich zahynulo přibližně dalších 500 tisíc lidí. autor: had, luk - CT24,

Čtème korán!

aneb Na okraj jedné akce

Za oněch časů, kdy nadšení mládežníci pěli dumky o Velikém Stalinovi a šibenice těžkly nepřáteli lidu, jsem rozmlouval s moudrým, života zkušeným pánem. Vyjevil jsem mu svou nechut’ k marxismu, co nám jej tehdy ve škole horem dolem vnucovali: "Ani mě nenapadne učit se takové blbosti!" "To ale neděláte dobře, mladý muži," odvětil. "Kdo chce něčemu odporovat, měl by o tom vědět co nejvíc." Zapsal jsem si to poučení za uši a mám je tam zapsané podnes.

Přihodilo se totiž nedávno, že německá úřední místa, k projevům islámské pravověrnosti ohleduplná až přespříliš, najednou jako by procitla ze sna: "Základy liberální demokracie jsou ohroženy!" udeřil ve varovný buben mluvčí Spolkového úřadu pro ochranu ústavy. Co tak strašného se stalo… inu, vzaly si do hlavy saláfistické spolky (pro začátečníky v tomto oboru: saláfismus = radikální hnutí, vycházející z doslovného znění koránu), že přesvědčí německý lid o pravdě učení Prorokova rozdáváním řečené knihy zdarma. Nedosti na tom, varovalo hned vzápětí německé ministerstvo vnitra před videokazetami, vyhrožujícími pomstou novinářům, kteří by se odvážili referovat o zmíněné akci negativně.

Inu, co si milé ouřady nekonečnou shovívavostí vypěstovaly, to teď mají, inšalláh, chtělo by se zapošklebovat, kdyby to nebylo protismyslné. Co je na tom, k čertu, tak zlého, že ti dobří hoši v bílých hábitech rozdávají po ulicích korán? Ještě metál za tu zásluhu by jim patřil, tak pravím! A ne zdarma rozdávat, ale pětku navrch by měl každý zájemce spolu s koránem obdržet; a kdyby na to nestačily saláfistické fondy, ať tu outratu zatahne ministerstvo financí, beztak rozdávačné až hrůza. Ne pětka, nýbrž stovka eur by pak náležela každému, kdo před odbornou komisí složí zkoušku ze znalosti koránu, aby dokázal, že jej nejen od saláfistů přijal, strčil doma do poličky a víc se na něj nepodíval, nýbrž i prostudoval. Je nedostatkem debaty o islámu, že o něm kdekdo mluví, píše a rozumy rozdává, přitom o něm dohromady houby ví a z neznalosti zaměňuje skutečnost za iluze.

"Islám je náboženstvím míru," čítám někde každou chvíli. "Islám nemá nic společného s islamismem," reagují pobouřeně zastánci multikulturní rovnosti, viděl-li by náhodou někdo takovou souvislost. Ještě jiní jistou souvislost připouštějí, zdůrazňují však, že k násilí inklinující islamisté činí mezi muslimy pouze nepatrné procento, kdežto všichni ostatní jsou lidé rozumní, džihádnické běsnění neschvalující. Jojo, také bolševik míval hubu plnou míru, není-liž pravda, dobýváje přitom jednu zemi za druhou. Islám, co nemá nic společného s islamismem, přirovnávají zloajné huby k alkoholu, co taky nemá nic společného s alkoholismem; třetí argument však má něco do sebe a stojí za rozvedení. Vskutku se muslimové naprostou většinou neúčastní džihádnických aktivit, a vskutku jsou náboženští radikálové jen menšinou v islámské společnosti. Jestli nepatrnou… přijde na to, kam položíme hranici nepatrnosti. Německé bezpečnostní orgány například odhadují podíl do krajnosti věřících muslimů na 36 %, z toho původem ze severní Afriky 47 %, z Íránu 10 %, z Turecka někde uprostřed mezi oběma hodnotami. Naopak nábožensky vlažných až indiferentních má být 54 % německých Íránců a 16 % Turků. Nápadný podíl světsky smýšlejících Íránců… nu, nedivil bych se, kdyby měli třiceti let ajatolláhovského blázince plné zuby. Ještě spíš však jsou němečtí Íránci na rozdíl od jiných lidí převážně inteligentní a vzdělaní, jež vyslal svého času nebožtík šáh do Evropy na studia, a oni už tam zůstali. Sám jsem byl několikrát v péči lékaře původem z Íránu; kdyby takoví chěli být všichni… Ale nejsou. K doplnění uved’mě další údaj z téhož zdroje: v Německu působí 29 islamistických organizací celostátního dosahu s 31 370 příslušníky, o drobnějších skupinkách nemluvě. Je tedy ta nepatrnost dosti patrná.

Nemalujme si, co není. Nevykládejme si mlčení muslimské většiny jako nesouhlas a vůbec už ne jako příklon k hodnotám demokratického Západu. Byl by popřením všeho, čím žije a na čem staví svou existenci islám; byl by odpadlictvím, jež zákon koránu káže trestat smrtí. Jsou známa jména těch, kteří pro sebe ten důsledek vyvodili, je jich ale hrstka a musí se skrývat před pomstou. Pro všechny ostatní jedinou pravdou světa i zásvětí je pravda koránu; a nutno vědět, že nikoli vlašný, umírněný či relativizující názor v něm nachází potvrzení, nýbrž názor radikální, k našim hodnotám v příkrém rozporu stojící. Čímž se dostáváme zpátky k rozdávání koránu saláfistickými horlivci. Vezměme si od nich jeden a čtème:

"Až uplynou posvátné měsíce, zabíjejte modloslužebníky, kdekoliv je najdete, zajímejte je, obléhejte je a chystejte

proti nim všemožné nástrahy!" (súra Pokání, verš 5). Ejhle náboženství míru, dušičky důvěřivé!

K témuž: *"Bojujte proti těm, kdož nevěří v Boha a v den poslední a nezakazují to, co zakázal Bůh a jeho posel, a kteří neuctívají náboženství pravdy… dokud nedají poplatek přímo vlastní rukou, jsouce poníženi!"* (súra Pokání, verš 29).

Jakož i: *"A Bůh věru koupil od věřících jejich osoby i jejich majetky s tím, že jim budou dány zahrady (rozumějme ráj). A oni bojují na cestě Boží – zabíjejí, a jsou zabíjeni. A to je slib Jeho pravdivý… a kdo věrněji dodržuje slib svůj nežli Bůh?"* (súra Pokání, verš 112).

"A jestliže se vám nevzdají na milost… tedy je chyťte a zabijte, kdekoliv je naleznete! A nad těmito vám dáváme pravomoc zřetelnou." (súra Ženy, verš 93)

"A odměnou těch, kdož vedli válku proti Bohu a Jeho poslu a šířili na zemi pohoršení, bude věru to, že budou zabiti nebo ukřižováni či budou jim useknuty pravé ruce a levé nohy anebo budou ze země vyhnáni. A těm dostane se hanby na tomto světě, zatímco na onom světě je očekává trest nesmírný, kromě těch, kteří se kajícíně obrátí, než nad nimi získáte moc. A vězte, že Bůh je odpouštějící, slitovný." (súra Prostřeného stolu, verše 37-38)
Fuj tajbl, abych se nerouhal. Ještě že je Bůh tak velice odpouštějící a slitovný.

"Vy, kteří věříte! Neberte si židy ani křesťany jako přátele, neboť oni jsou si přáteli jedni druhým. Kdokoliv z vás se s nimi sprátelí, ten stane se jedním z nich, a Bůh věru nepovede lid nespravedlivý." (súra Prostřeného stolu, verš 56). "A uvrhli jsme mezi ně nepřátelství a nenávisť až do dne zmrtvýchstání…." (tamtéž). Inu, není nad toleranci.

"Vy, kteří věříte! Když se na pochodu střetnete s nevěřícími, neobracejte se k nim zády! A kdokoliv se k nim v ten den obrátí zády… uvalí na sebe hněv Boží a útlukem jeho se stane peklo…"
Přerušuji v tomto místě citaci, neboť následující úryvek stojí za povšimnutí. Obsahuje skutečnost, s níž musíme počítat, kdykoli je řeč o islámu: muslim nekoná z vlastního rozhodnutí, ničím není vinen a nenese za nic zodpovědnost, nejsa víc než nástrojem v rukou božích. *"Nejste to vy, kdo je zabili, ale Bůh zabil; nevrhals ty, když jsi vrhal (kopí), nýbrž byl to Bůh, kdo vrhal, aby vyzkoušel věřící zkouškou dobrou…"* (súra Pavouk, verše 15-17) Jak pohodlné!

" A nepokládej ty, kteří na stezce Boží byli zabiti, za mrtvé! Naopak, oni živí jsou a Pána svého odměnu užívají, a radují se z toho, co Bůh jim z přízně Své uštědřil…" (súra Ímránova rodu, verše 169-170)

"A když se střetnete s nevěřícími, srážejte jim hlavy, a až jim způsobíte úplnou porážku, pevně je spoutejte!" (súra Muhammad, verš 4.) Nejsem, prosím, velkým zastáncem nastavování druhé tváře, k němuž vyzývá slovo Evangelia; obrana proti násilí je zásada rozumná a nezbytná. Co ale zaznívá z citovaných súr, není obrana, nýbrž útok, dobyvačnost, nenávisť. To kdyby někdo začal říkat – nojo, oni křesťané taky byli pěkní ptáčci. Byli; ale byli ptáčci v rozporu se svým učením. Následovníci Prorokovi v souhlasu.

"Neochabujte a nevybízejte k míru, když máte převahu!" (tamtéž, verš 37.) To pro dobráčky, kteří si myslí, že se na islámu dá něco vykonferencovat.

"On je ten, jenž vyslal posla Svého se správným vedením a náboženstvím pravdivým, aby zvítězilo nad všemi náboženstvími jinými…" (súra Pokání, verš 33.) A máme vymalováno, křesťánekové. I kdybychom si obě nohy za krk dali, stejně jest souzeno, aby zazářil pŭlměsíc na mešitě svatovítské.

A aby z toho dámy taky něco měly: *"Muži zaujímají postavení nad ženami proto, že Bůh dal přednost jedněm z vás před druhými. A ctnostné ženy jsou pokorně oddány a stráží skryté kvůli tomu, co Bůh nařídil střežit. A ty, jejichž neposlušnosti se obáváte, varujte je, vykažte jim místa na spaní a bijte je! A Bůh věru je vznešený, veliký."* (súra Ženy, verš 38.)

Což, tuším, by na ukázkou mohlo stačit. Nechme iluzí, není žádná umírněná forma islámu. Neměříme všechno metrem našich hodnot rovnosti, humanity, demokracie a jiných takových věcí, jsou místa, kde neplatí. Myšlení islámské civilizace je jiné, z jiných podmínek vzešlé, nenarážejme je na kopyto západního skepticismu, pro nějž jsou svatá písma zaprášeným náboženským folklorem, v lepším případě sbírkou mravoučných podobenství, jež lze dle vlastního uvážení brát či nebrat vážně. Kdo je na pochybách, nechť se zeptá kteréhokoliv muslima, i nejumírněnějšího, jak smýšlí o poselství Muhammadovu. Ovšemže je závazné, naprosto a bez výjimek, odpoví. Ovšemže z něj nelze vypustit jedinou síru, jediný verš, jediné písmeno, byť jakkoli za vlasy přitaženě zní našemu sluchu.

Německé orgány se obávají, aby bezplatné rozdávání koránu nepřivodilo mezi mládeží vlnu konverzí. Tomu chci odporovat: kdo má takové sklony, konvertuje i bez koránu. Důkladné studium té knihy je naopak jediný způsob, jak mladého troubu od konverze odvrátit. Ostatně nejde o nic nového. Odjakživa působí radikální nauky svůdnou přitažlivostí na dušičky mladistvé, nezralé, ne že by je v tu ránu osvítil blesk božské Pravdy, ale že je to vzrušující. Že jeden vypadá s něčím hodně výstředním zajímavě, že holky koukají a tatínkové se zlobí. Už v minulosti se mladí troubové z týchž pohnutek přikláněli tu k bakuninovskému anarchismu, tu k hitlerovkému nacionálnímu socialismu, tu zase k socialismu stalinskému, k che-guevarismu, k maoismu, no a teď zrovna je v módě islám. A bůhví k čemu se budou přiklánět zítra, jelikož svět se mění, ale puberta jako skála pevná jest. Snad by pomohlo nebrat telecí názory chlapečků a děvčátek tak smrtelně vážně, spíš je hlídat, aby nevyvedli nějakou koninu. Počkat, až názor bude opravdu názorem a ne nakukaností, což se u mladíků začíná dostavovat tak po pětadvacítce, i když také ne u všech; o dívkách bych se zdržel soudu. Osobám dospělejším lze doporučit co nejdůtklivěji – čtème korán! Je to, pravda, lektura dost nesouvislá až chaotická, místy naivní, drobet směšná, stálým opakováním téhož otravná, sama sobě odporující, ale zatněme zuby a čtème! Jen tak se uchráníme omylů z neznalosti, jen tak opravdu poznáme, co se na nás chystá.

Chci na závěr zdůraznit, že nejsem nepřítelem islámu, pakli by předešlé řádky vzbuzovaly takový dojem. Islámské společnosti si zachovaly mnoho hodnot, z nichž bychom si my na Západě mohli skývičku odkrojit: rodinnou soudržnost, pevný řád, úctu a kázeň na rozdíl od nekázně a libovůle, jak bývá často u nás chápán pojem "svoboda". Poznal jsem z vlastní zkušenosti – hned to spočítám – jedenáct muslimských zemí plus muslimské menšiny v Indii, v Izraeli i jinde; a rád potvrdím, že tamní muslimové jsou vesměs lidé přátelští, čestní, pohostinní, v poměru k majetku bližního neúčylně poctiví, třebaže do politických debat se s nimi raději nepouštím. Zároveň je nutno vzít na vědomí prvky jiné, našemu západnímu vkusu méně přijatelné: islámské výlučnictví, přesvědčení o předurčenosti ke konečnému ovládnutí světa, i všelijaké krutosti a nechutnosti, jak je čtenář nalezl ve výše citovaných výňatcích. Můžeme mít pro muslimy porozumění, není-li překročena hranice pokrytectví; můžeme se snažit o obroušení hran, ale nejsme jako oni a vzhledem ke geneticky zakotveným vlastnostem ani být nemůžeme. Čím dřív a důkladněji si to uvědomíme, tím lépe pro nás i pro muslimy.

Hannover, 26. května 2012 Luděk Frýbort

Ahoj. Tady je táta. Prosím tě, je maminka poblíž telefonu?"

"Není, tati. Je nahoře v ložnici se strýčkem Pavlem."

Po kratičké pauze: "Ale zlatíčko, ty přece nemáš žádného strýčka Pavla……"

"Ale ano. A je právě nahoře v ložnici s maminkou."

Pauza. "Hmm, dobrá, prosím tě, můžeš pro mě udělat následující? Polož telefon na stůl, jdi nahoru zatúkej na dveře od ložnice a řekni mamince, že jsi právě slyšela moje auto, jak zastavilo dole před domem."

"Ano tati, hned to bude…."

Za pár minut opět u sluchátka.

"Udělala jsem to, tati."

"No, a co se stalo?"

"No, maminka, celá vyděšená vyskočila úplně nahá z postele, pobíhala po ložnici a ječela, pak zakopla o kobereček, nabrala hlavou o skříň a teď leží na zemi a vůbec se nehýbá!"

"Bože!!! A co strýček Pavel?"

"Taky vyskočil celý nahý z postele. Byl taky celý vyděšený a vyskočil zadním oknem přímo do bazénu. Myslím, že nevěděl, že jsme ho před týdnem vypustili, abychom ho mohli vyčistit. Spadnul na dno a myslím, že je mrtvý."

Dlouhá pauza. Ještě delší pauza. Nejdelší pauza Pak tatínek říká: "My máme bazén???! je tam číslo telefonu 08657312244???"

"Ne, ne to je omyl!!!!"

FEJETON: Věrozvěstové

To bylo tak: můj dobrý kamarád z Brna měl v Praze školení, a tak jsme se umluvili, že během něj prohodíme pár vět. Stalo se, ovšem očekávání bylo dalece překonáno. Získal jsem pamětihodnou zkušenost.

Akce, kam jsem přišel, se odehrávala v největším sále nóbl hotelu. Pro mne štěpným jádrem setkání stovek povětšinou mladých lidí byla jakási rekapitulace síťově a zčásti i po síti fungujícího prodeje rozličného spotřebního zboží.

Seance v sobě měla něco náboženského. Orgie předvádění takřka nadosobních byznysových vzorů se táhly několikahodinovým kurzem jako červená nit. V centru byl ideál mnohojediného úspěšného člověka a k němu vzhlížel zástup jeho embryonálních stádií.

Z dost vyvýšeného pódia hovořili jedinci, kteří snad vyskočili ze žurnálů o mladých, úspěšných a perspektivních. Přinejmenším tedy navenek. Tihle Cyrila a Metoděje válcující věrozvěstové s nepřestajnými úsměvy a lesklými vlasy oslavovali své údajně úspěchy v podnikání. S hranou nonšalancí vyzývali k napodobení sebe sama, ač konkrétní cesty k prospěchu zůstávaly přirozeně obchodním tajemstvím.

Tyhle živoucí ikony především deklamovaly výzvy k nezbytné změně myšlení zúčastněných. O tom, že jde o maličkost podřízenou vůli. Z flegmatika se prý může stát pro obchod vhodnější sangvinik v několika měsících. Zkrátka snadno a rychle. Před použitím zatřepat.

Rádobyvzdělávacích nehorázností postupně přibývalo. Psychologové, snad i exministr školství Dobeš, by nejspíše dost zírali.

Z reproduktorů se linuly hlasité věty typu: "Vzhlížel jsem k němu, protože ON teprve začínal a už vydělával 40 tisíc měsíčně." Ano, ano, tak se přece pozná hodnota člověka v kapitalismu.

Informace prostředkovalo neuvěřitelné množství samoučelných amerikanismů. Nadrcený trhovecký katechismus, rychlodabing zámořských příruček o tom, jak "Získat první milion". Vybavil jsem si, že právě tenhle žánr byl oblíbenou četbou Stanislava Grosse. Ano, onoho nevzdělaného absolventa Karlovy univerzity, o níž dotýčný politik netušil, kdy vznikla. Ano, téhož majitele realit na Floridě a druhdy nejmladšího premiéra. Neblahé paměti.

Představení nicméně pokračovalo. Inu – "show must go on". Mně se již zajídalo, i když jsem musil uznat, že od dob "Herbalajf" prezentací byl u nás učiněn notný krok vpřed. Ovšem kam...?

Dav byl jako hypnotizovaný. Poslouchal nesmyslné fráze, na povel tleskal těm, kteří byli za fanfár vyhlásováni nejúspěšnějšími, smál se na těch správných místech. Na stěnu mu promítali pokroutky. Lákavá místa světa, kam si aspoň krapet schopní podnikatelé mohou snadno zajet. A to díky kapitálem spřízněné cestovce. Sesterské nakladatelství tam zase ústy předáků téhle velké "rodiny" nabízelo publikace, jež jsou zaručeným zdrojem úspěchu.

Bylo to laciné a směšné, ovšem mnoha lidem ve vydýchaném sále to nevadilo. Někteří, zdálo se, berou manipulační šaškárnu s nadhledem. Převažovali však občané natěšení na evangelium individuálního zbohatnutí. Hltali každé slovo, zraky jim žhnuly, nebáli se slepě věřit a kritika jim dělala vrásky.

Otázky se mi v hlavě jen rojily. Na kolik se po odchodu z dobře objednaného hotelu vzpamatují, nakolik jsou zoufalí z ekonomické situace či ovlivnění atmosférou společnosti, kde jsou peníze až na prvním místě. Nakolik vědí, že zdroje jsou omezené a pohádky o zbohatnutí pomohou jen hrstce. Nakolik...

Co čert nechtěl, když jsem se s těžkou hlavou bral domů, na pražském Andělu mi zastoupil cestu neznámý. Další apoštol úspěchu! Nabízel mi účast v konkurenčním, leč principem stejném podniku. Teď jsem byl u vytržení sám, copak to nikdy neskončí?

Bylo mi řečeno, že když jsem učitel, tak to bude dobré, jelikož prý tím pádem umím přesvědčovat. "Nadháněč" pochopitelně tlačil, abych se rozhodl na místě a hned se mu zavázal ke spolupráci. Nakonec s těžkým srdcem a útrpným výrazem božího člověka prohlásil, ať si tedy všechno v klidu promyslím. Což jsem, jak doufám, splnil.

Psáno pro Rádio Česko Pavel Kopecký

Pozn.Nov.: Takovéto semináře je, si myslím, možno taktéž shlédnout i v Austrálii.

Třetina vod Austrálie se změní v rezervace. Omezí to rybolov i hledání ropy

Austrálie vytvoří největší síť mořských parků na světě. Canberra to prohlásila jen pár dní před nadcházejícím summitem Rio + 20, který se bude zabývat životním prostředím. V parcích bude omezen rybolov i hledání ložisek ropy či plynu. Rezervace pokryjí více než třetinu australských vod.

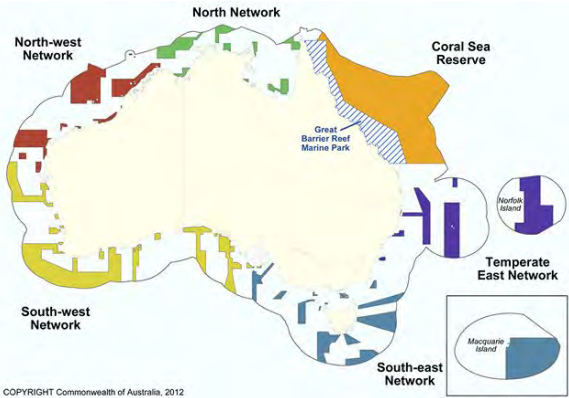
Grafika s navrženými mořskými rezervacemi kolem australských břehů. Parky pokryjí více než třetinu australských vod, přes tři miliony kilometrů čtverečních | foto: AP

Vodní parky pokryjí přes tři miliony kilometrů čtverečních, včetně celého Korálového moře a Velkého bariérového útesu, který je na seznamu UNESCO a v některých oblastech tam už teď platí zákaz lovu ryb.

"Nastal čas, aby svět začal chránit naše oceány. A Austrálie dnes v tomto ohledu udělala další krok," prohlásil australský ministr životního prostředí Tony Burke.

Počet mořských rezervací kolem australského pobřeží vzroste z 27 na 60 a chráněná místa pokryjí více než třetinu australských vod. V praxi to bude znamenat, že v chráněných vodách úřady omezí rybolov a také hledání nových ložisek ropy či plynu.

Canberra se tak snaží nejen ochránit vzácný mořský život kolem svých břehů, ale regulací rybolovu v oblasti také zabránit kompletnímu vylovení některých druhů ryb. Rybářům, kterých se to dotkne, proto vyplatí kompenzaci v hodnotě asi sto milionů australských dolarů.

Omezení v nově vyhlášených parcích začnou platit během letošního roku, až skončí všechny přípravné práce. Austrálie na tomto projektu pracuje už léta. Už loni ohlásila, že ochrání asi milion kilometrů čtverečních Korálového moře. Nyní přišla s mnohem rozsáhlejšími plány.

Potvrdila je prakticky jen několik dní před začátkem ekologického summitu Rio + 20, kde budou lídři více než 130 zemí rokovat o ochraně životního prostředí, konference se kromě Tonyho Burka za Austrálii zúčastní i premiérka Julia Gillardová.

Nicméně ochránci životního prostředí oznámením australské vlády příliš nadšení asi nebudou, upozorňuje televize BBC na svém webu s tím, že aktivisté chtěli kompletní zákaz komerčního rybolovu v Korálovém moři. A v těsné blízkosti některých chráněných oblastí bude i nadále pokračovat hledání ropy a plynu.

Přesto, i tak je to obrovský úspěch z hlediska ochrany oceánů, podotkla organizace Australian Conservation Foundation. Doposud největší mořská rezervace je kolem britských Čagoských ostrovů v Indickém oceánu, zabírá zhruba 545 tisíc kilometrů čtverečních.

Autor: Iveta Polochová iDnes

Brutální svědectví. Uprchlíci z KLDK nakreslili život v táborech

Protože volně dostupné snímky ze severokorejských pracovních táborů prakticky neexistují - pokud nepočítáme satelitní záběry -, musí se celý svět spoléhat na očitá svědectví několika málo jedinců, jimž se z nich podařilo uprchnout... a nyní i na několik silných kreseb, které se v posledních dnech objevily na internetu.

Údajně je vytvořili právě severokorejští uprchlíci a zachytili na nich vlastní zážitky, z nichž vás bude mrazit bez ohledu na jejich vizuální úspěšnost.

kreseb, který přeložil z korejštiny do angličtiny uživatel sociální sítě Reddit "ryanyang".

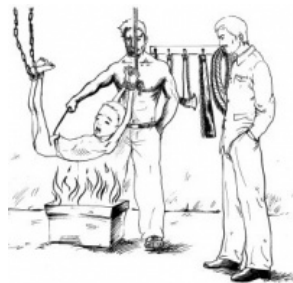
Dívky jsou požírané strážními psy - přestože strážní psi zabíjejí mladé dívky, nejedná se o zločin. Ve skutečnosti bývají strážci chváleni, pokud své psy trénují tak, aby v nich probudili krutost.

Skutečný původ obrázků, na nichž autoři zachytili kromě krutého mučení a popravы těhotné ženy, místnosti s mrtvolami vězňů i scénu, v níž psi trhají na kusy mladou dívku, ale není možné ověřit. Pokud je však opravdu nakreslili šťastlivci, jimž se podařilo překročit hranice, nabízejí unikátní pohled na dění v táborech, které podle severokorejského vedení v zemi oficiálně neexistují.

Neziskové organizace zabývající se ochranou lidských práv však mají nejen dostatek důkazů (od svědectví uprchlíků až po satelitní snímky ubikací a strážních věží), ale podle webu deníku The Guardian jsou navíc přesvědčeny, že severokorejské tábory rok od roku rostou.

Podle odhadů Amnesty International a Human Rights Watch je v nich momentálně uvězněno zhruba 150 až 200 tisíc lidí, kteří žijí v nehumánních podmínkách a jsou podrobováni mučení. Na pořadu dne bývají i popravы (podvýživou nebo násilnou smrtí zemřelo podle odhadů Výboru pro lidská práva v Severní Koreji v trestaneckých táborech čtyřiaadvacetimilionové KLDK až 400 tisíc lidí).

Do lágrů bývají přitom tamní obyvatelé přemístěni i z politických důvodů - za nepovolené myšlenky, sledování zahraničních médií, třídní původ nebo i prostý fakt, že neprojevili dostatek lítosti nad loňskou smrtí vůdce Kim

opekán za živa (1996)

Čong-ila. Neobvyklý není ani kolektivní trest, kdy jde do tábora s "viníkem" i celá jeho rodina včetně potomků. Podle organizace Human Rights Watch zajišťuje všudypřítomnou kontrolu společnosti rozsáhlá síť informátorů

14letý Shin Dong-hyuk je

Ve Francii budou možná vybírat televizní poplatek i z počítačů

O rozšíření televizního poplatku i na počítačové monitory uvažuje francouzská socialistická vláda. O víkendu o tom informovala ministryně kultury Aurélie Filipettiová. Paříž tím chce zvýšit příjmy veřejnoprávního vysílání bez tlaku na státní rozpočet, jehož deficit potřebuje snižovat.

Veřejnoprávní televizi a rozhlas financuje ve Francii poplatek na televizní přijímač v částce 125 eur (3220 Kč) ročně.

Poznámka vydavatele NOVIN k dani z CO² zvané „carbon tax“ :

V celé Austrálii se množí protesty proti výše uvedené dani. V televizi, v rádiu, na internetu, organizují se protestní akce. Protože nikdo, zatím nikde, nevyhlásil, že celá ta daň je organizovaná labour party, všude se to „směruje“ na madam Gillard, tak celé to snažení je na nic. **Milostivá paní pouze plní rozkaz strany.** Její jedinou chybou bylo, že neodstoupila, ale i zde ji možná strana přesvědčila, že MUSÍ zůstat. Ti co zažili KSČ ví o čem mluvím.

Proč se nikde neříká , kdo je viník?!?!. To vše je jen jiná forma Keatingovy akce o „recession what you have to have“, záměrná brzda na ekonomický rozvoj země.

Co můžete dělat? Pište dopisy, volejte do rádia, snažte se uvést věc na pravou míru.

Náhrdelník z lidských uší.

Zpověď českého vojáka, který za peníze odešel do africké války s islámským terorismem

Jiří X. Doležal Reflex

„Jmenuji se Dave (samozřejmě to není moje pravé jméno, jež nemohu z bezpečnostních důvodů prozradit) a nastoupil jsem jako profesionální voják do Armády České republiky krátce po svých osmnáctých narozeninách. Absolvoval jsem několik zahraničních výsadek v uniformě naší armády, jenže pak jsem českou uniformu svlékl a odešel. Ne do civilu, ale do války. Splnil se mi sen, jež jsem měl od dětství – stal jsem se osobním strážcem v Africe. Za dva roky bylo nabídek na práci tolik, že jsem si mohl v pohodě vybírat, proto teď žiji napůl doma na severu Čech a napůl v Africe.“

CESTA DO MALI

Tu jedu jako doprovod zlata, tu hlídám na oficiálních misích úředníky nadnárodních institucí, kteří jedou na inspekci, neboť v Kongu zase rozkradli dotace, a někdy – když si chci odpočinout – jedu s nějakými hodně bohatými Američany na safari a hlídám, aby je nesežral lev.

Když jsem nedávno odjížděl jako ochranka pozorovatele globální lidskoprávní instituce do Mali, bylo to těsně po tamním státním převratu, domluvili jsme se na spolupráci.

Vrátil jsem se pár dní po převratu a byl z toho, co jsem viděl, znechucen. Viděl jsem to, co málokdo z Čechů mohl pozorovat na vlastní oči – řádění islámských teroristů uprostřed černé Afriky. Islamisté byli v tomto případě z nechvalně známé radikální organizace Boko Haram, v níž operují černí žoldáci ze Sierry Leone a Libérie v milicích Revoluční sjednocené fronty (RUF), proslulých usekáváním končetin dětem. Podle všeho spolupracují s al-Ká’idu.

Boko Haram ostatně byla základní příčinou malijského převratu, kvůli němuž jsem dostal zakázku chránit onoho nadnárodního úředníka. Ten měl od své instituce za úkol zjistit, nakolik dochází v Mali (z kterékoli strany konfliktu) k porušování lidských práv, válečným zločinům a masakrům civilního obyvatelstva.

Já a moji dva kolegové – Francouzi, kteří prošli v uniformách země galského kohouta Afrikou – jsme byli v hlavním městě Mali Bamaku o pár dní dřív než „náš“ úředník. Nejdříve je potřeba získat povolení držet a užít zbraň. To funguje v podstatě dvěma způsoby. Buď ochranka pracuje pro někoho, kdo má diplomatický status, a tudíž, jak je v Africe nutné, i zbrojní arzenál pro ochranu diplomatického sboru. Nemusí se vůbec jednat o zastupitelství konkrétní země, ale třeba o instituci jako OSN. Tehdy na přechodnou dobu dostane ochranka podobný diplomatický status a v rámci hromadného zbrojního povolení, jež onen úřad v zemi drží, mu zapůjčí zbraně, které mají v centrále úřadu k dispozici.

Mnohem lepší je však cesta přes privátní bezpečnostní agenturu, jichž v Africe pracují stovky a které zajišťují ochranu svých klientů pomocí bílých vojáků- ochránců. Stojí to sice třeba sedm set eur na den, za což by bylo možné najmout, dejme tomu, třicet ozbrojených Afričanů, ale ona bílá ochranka vás na rozdíl od té africké neprodá za dvě stě dolarů nejbližším banditům, co vás budou chtít prodat zpět za výkupné.

Když pracuji přes takovou agenturu, podepíšu s ní smlouvu, že mě tato firma zaměstnává, tak se dostanu mezi její pracovníky a ti mají zase právo na základě hromadného zbrojního povolení u oficiálního prodejce zbraní výzbroj legálně nakoupit. Pokud chtějí něco jiného než celoafricky oblíbenou útočnou pušku AK- 47 – Kalašnikov, dnes nejlépe pákistánské výroby, mohou si u obchodníka objednat z katalogu konkrétní zbraně dle vlastních preferencí a on jim je legálně doveze.

Tentokrát nám ale nepovolili automatické zbraně, tak jsme měli dlouhé brokovnice a jako krátkou zbraň beretty v ráži devět milimetrů Luger. Ke standardnímu vybavení ochranky v Africe ovšem nepatří jen puška a pistole, ale také několik zásobníků, pešek plněný olověnými broky, kasr, nůž, neprůstřelná vesta, ochranné brýle, když se dají očekávat granáty a minometný útok, a také přilba. Chráněná osoba se tak pohybuje obklopena malou obrněnou armádou.

ISLAMISTÉ NASTUPUJÍ

Hlavní stan v Africe je vždy buď co nejbliž mezinárodnímu letišti a v chráněném hotelu, nebo v chráněném hotelu v nějakém městě blízko hranic.

Úředník bydlel v hotelu, kde probíhala jednání mezi velitelem povstalců, kteří uskutečnili státní převrat, a novým prezidentem. Mali přitom bývalo jednou z nejspřádanějších zemí západní Afriky, elektřina tam často jde celý den, a tak i současný převrat měl celkem přijatelnou formu. Jeho důvodem bylo povstání na severu země, v pásmu Sahelu.

Islámská teroristická organizace Boko Haram, která úřaduje v celém Sahelu, spolu s al-Ká’idu, jejíž bojovníci se v Sahelu skrývají a bojují od Somálska až po Senegal, se dohodly s místními Tuaregy a vyhlásily válku vládě. Jejich cílem je v severním Mali nastolit islamistické zřízení, šariját.

Oddíly Boko Haramu jsou perfektně vyzbrojené moderními ruskými zbraněmi, které v průběhu krize libyjského Kaddáfího režimu zaplavily západní Afriku. Takže když islamisté vyhlásili revoltu a začali postupovat na jih, postavila se jim malijská armáda. Její vojáci fasovali jeden zásobník ostrých do samopalů, jenže členové Boko Haramu měli nejmodernější odstřelovačské pušky, protizemní protiletadlové řízené střely, erpégéčka (ruční protitankový granát, zbraň, jíž byl kdysi sestřelen americký vrtulník Black Hawk v Somálsku) a nákladáky munice.

Masakrovali malijskou armádu, kterou starý prezident Amadou Toumani Touré odmítal pořádně vyzbrojit, do té míry, že velitel zavelel čelem vzad, uskutečnil převrat, při kterém jeho vojáci zatklí prezidenta. Parlament narychlo jmenoval prezidenta nového, předsedu parlamentu Dioncoundu Traorého – a čeká se na nové volby. Ovšem ten současný prezident už hodlá nějaké peníze do výzbroje svých vojáků investovat.

ZABÍT A ZNÁSILNIT

Náš úředník vyjížděl ven na mise zjišťovat informace, obvykle se ale nic nedozvěděl, neboť se ho – jak byl obklopen tou mou soukromou obrněnou armádou – místní lidi báli, a pak se spokojeně vracel z hotelu a nechával svou ochranku, aby mu to, co se vlastně děje, zjistila méně oficiální cestou.

Jezdili jsme tedy, už bez neprůstřelných vest a s puškami ne v rukou, ale přes rameno, mezi lidi a zjišťovali. Měli jsme vcelku co. Den před tím, než úředník přijel, vyvražдили na náměstí sousedního města islamisté – pro výstrahu – sto třicet lidí a veřejně ve jménu Alláha znásilnili čtyřicet žen, neboť je prohlásili za prostitutky. V tom městě se dalo dohromady deset tisíc chlapů a chtěli po prezidentovi zbraně, že půjdou pomoci armádě a Boko Haram a al-Ká’idu vyženou z Mali. Místní lidi jsou na tyhle grázly neskutečně nasraný. Všude v západní Africe řadí nějakí ozbrojenci, nejvíc na to doplácěji normální obyčejní lidé, a skutečně je nenávidí.

Když jsem byl například v Kongu, tak se kousek před jedním hotelem strhla přestřelka. Přijela toyota, na ní asi osm chlapů a začali střítlet. Nás to vzbudilo, podívali jsme se z okna, a naštěstí jsem tam měl kládu (pardon, automatickou pušku) s laserovým zaměřovačem. Bylo to tak sto padesát metrů, takže to fakt nebyl problém. Pustil jsem to tam, ti se rozlítli jak vrabci a byl klid. Druhý den nám přišlo do toho hotelu asi patnáct lidí poděkovat, nosili jídlo, dárky ... Prostě na tyhle grázly, kteří vykřikují, že jsou proti Západu, nejvíc doplácěji místní chudí lidé. A těch taky ti grázlové nejvíc pozabíjejí.

Když jsme pak v Kongu jeli mimo město, viděli jsme jednoho z těch grázlů jít u cesty. Byl úplně zfetovaný a na krku měl náhrdelník z lidských uší. Měl jich tam snad dvacet. Přemýšleli jsme, jestli ho pro dobro lidstva zastřelíme, nebo přejedeme, ale pak jsme ho s ohledem na našeho klienta bohužel museli nechat jít.

KOHO ZABÍT

Ale zpátky do Mali. Když jsme se vrátili z jedné obhlídky do hotelu, přibyla k vládním vojákům, co hotel hlídali, stovka dalších uniformovaných mužů, toyoty s lehkými i těžkými kulomety a několik čínských limuzín. To přijel prezident Traoré jednat s velitelem vzbouřené armády, jaké jim koupí zbraně. Okem profesionála jsem pozoroval ochranku válející se s kalašnikovem pod hlavou ve stínu a chrápající ve stínu a opravdu se bavil. Africká koncepce osobní ochrany je fajn, ale rozhodně vám nezaručí, že vás nezabijí.

Když jednání skončilo a Traoré se loučil s velitelem povstalců, neodolal jsem a udělal pro Reflex několik fotek. Vzápětí mě na hotelové chodbě zatkla tajná služba. Agentů bylo pět, měli obleky a pistole. Odvedli mě do místnosti v přízemí, ale než se tak stalo, zapomněli mě prohledat a odzbrojit, takže jsem byl sice jako zatčený, ale zůstal mi v kapse nůž a v náprsní kapse kasr. Kdybych chtěl – podobně jako kterýkoliv jiný profesionál v podobné situaci –, tak mohlo být těch pět agentů za dvacet vteřin mrtvých. Pak jsem jim však ukázal své průkazy, velitel ochrany hotelu si vzpomněl, že mě viděl hlídat onoho zahraničního pozorovatele, a tak se mě agenti rozhodli propustit. Poručili mi ovšem vymazat fotky.

Všechny nepovedené jsem před nimi skutečně vymazal, jenže se tak stalo v Africe, a tak si pánové neověřili, zda jsem je vymazal všechny. Druhý den prasklo, že se Boko Haram pokusila podplatit jednoho z ochranky velitele

povstalců proti starému prezidentovi – a podle všeho měli extremisté kontakty ve vládě jmenované ještě starým prezidentem. Tak ten nový, Traoré, nechal vládu pozatýkat. Ochránce velitele povstalců, jenž jej měl zabít, dostal od lidí spojených se starou vládou zálohu ve výši asi šedesátí tisíc korun, a až velitele zabije, měl dostat ještě dalších sto dvacet.

Lidský život je i v Mali, které je Švýcarskem západní Afriky, stále nechutně levný. Ale to už jsme s kolegy odjížděli. Mise pozorovatele, jehož jsme hlídali, skončila. Avšak ono tam bude asi potřeba zase brzo zajet, tam pro nás bude práce dost ...

Rozhovor s astrofyzikem Grygar: Astrologie, homeopatie a kartárky? Blbost!

Astrologie? Blbost. Homeopatie? Pavěda. Kartárky? Škoda komentovat. Vládní rada pro výzkum, vývoj a inovace? Parta diletantů, kteří nemají šanci získat ani grant, a tak se stali úředníky a posílají českou vědu ke dnu. Astrofyzik Jiří Grygar nešetří nikoho. Je to velmi svérázný popularizátor vědy - ostatně ne po každém je pojmenována planetka.

K vašemu spolku Sysifos. Nejsou vlastně i lidé z vašeho oboru adepti na váš Bludný balvan? Věda přece spočívá v tom, že se neustále navzájem vyvracíte, popíráte...

Takhle ta věda fungovala odjakživa. Věda je dějinami omylů, které ale právě ta věda umí docela spolehlivě vyvracet. A nahradit je lepšími omyly. Kvalitnějšími. Takže kupředu pokračuje. My dnes máme nějakou neúplnou vědu, kdy zdaleka ne všemu rozumíme. Používáme výrobky, které jsou většinou založeny na kvantové mechanice - a té téměř nerozumíme! Kvantová mechanika není hotová, je to otevřená věda, ale ty výrobky nám fungují docela dobře. Mobil, počítač, laserové ukazovátko, cédéčko. Nerozumíme tomu, ale funguje nám to! Kdyby se teď vzbudil někdo, kdo zemřel v roce 1900, tak nebude věřit svým očím, co my tu máme za věci.

Myslím, že by stačilo, kdyby zemřel v roce 1980.

Ano! Jen si vezměte třeba Čapkův román R.U.R. Čapek tady vymyslel roboty, kteří se učili nazpaměť logaritmické tabulky. Taková byla Čapkova představa - že nebudou listovat logaritmickými tabulkami, ale budou to mít v hlavě. Ani toho Čapka nenapadly počítače! Nebo - nikdo nepředpověděl internet! Ten se prostě stal. Nikdo si neuměl představit, že bude možné přenášet takové obrovské množství informací pomocí skleněných vláken. Každý si myslel, že budeme používat tlusté měděné dráty. To všechno díky kvantové mechanice, kterou neumíme pořádně, ale přesto nám to stačí na technickou revoluci.

Drtivá většina lidí na světě používá věci, o kterých...

O kterých nemá ani tušení, ano!

Kdyby všichni ti vědci byli odvezeni někam pryč, tak jsme asi ztraceni.

Zrovna nedávno jsem si říkal, že by to nebyl špatný utopický román. Vymřelo by lidstvo, jen by se zachránila na malém ostrově skupinka několika lidí. Lidé by tam neměli žádné učebnice, nic. A museli by se jen rozvzpomínat, o čem se to učili ve škole, aby svět obnovili. Měli by nějakou představu o Archimedově zákoně, teď by nevěděli, jak zněl ten Ohmův zákon... Měli by zkrátka nějaké znalosti a na základě těch by se jim možná podařilo znovu udělat parní stroj, samostříl, kladkostroj... Ano, máte pravdu. Je jen vrstvička lidí, kteří tomu jakž takž rozumějí. Univerzitních profesorů po světě neběhá zase tak moc. Kdyby došlo k takovému katastrofickému výběru a šlo by o průměrný vzorek populace, bylo by těžké svět obnovit. Bez učebnic, bez muzeí, bez knihoven... To se přece může stát.

Autor: Renata Kalenská Foto: Lucie Pařízková

Je to černé a červené, když to spadne z výšky, tak to zamňouká. Co je to?

To je jedno, ale musí to dopadnout na kočku.

Srdečné pozdravy z Československa, země s nejdelším názvem na světě

Foto: ČTK15.06.2012 - Text: Steve Fisher

Mí čeští přátelé a známí se mě často ptají, co mě v téhle zemi nejvíc překvapilo, když jsem sem před dvaceti lety přijel.

(Do you want to read this article in English? Just turn the page.

Vždycky se odpovědi na tuhle otázku vyhýbám. Obávám se totiž, že má odpověď bude znít jako přiznání typického amerického idiota. Američané jsou přece známí svou neznalostí jiných zemí světa. Například v jedné nedávné studii měli Američané najít na mapě Japonsko. Polovina dotázaných odpověděla otázkou: „Co je to mapa?“

Proto, když mi v roce 1991 kdosi navrhl, abych jel do Prahy učit angličtinu, první, co mě při pohledu na mapu překvapilo, bylo zjištění, že Praha leží v zemi zvané „Czecho slovakia“.

Czechoslovakia! Pane, to je jméno! Čtrnáct písmen! V angličtině to byl vlastně nejdelší jednoslovný název státu na světě. Nechal za sebou i takový Liechtenstein (13 písmen) a Turkmenistan (12).

Co jsem o Československu vlastně věděl? Nic moc. Matně jsem si připomněl, že zlosyn a geniální šachista z bondovky Srdečné pozdravy z Ruska pocházel právě z Československa. Myslím, že se jmenoval Kronsteen. Byl členem zločinecké organizace zvané SPECTRE, která se neustále snažila Jamese Bonda zlikvidovat. Tenhle chlápek byl vedoucím oddělení plánování organizace SPECTRE, což byl docela vysoký post na člověka z tak malé země, což jsem tehdy pokládal za její impozantní úspěch.

Ale za celá ta léta, co zde žiju, jsem nikdy nepotkal Čecha jménem Kronsteen. Ani jsem se tu nikdy nesetkal se žádnými šachistickými zloduchy. Jednou jsem hrál dámu s Čechem, jenž hrál docela dobře a choval se jak blbec. Toť vše.

Druhá věc, která mě na téhle zemi překvapila (a tohle bude asi znít úplně na hlavu, ale pravda to je), bylo po příletu do Prahy zjištění, že je tu všechno barevné.

Bez legrace. Po celý svůj život jsem v amerických novinách a školních učebnicích neviděl jiné obrázky z východní Evropy než černobílé fotografie lidí, kteří v dlouhých šedých kabátech až na zem postávají v krutém mrazu ve frontě na chleba.

Takže když jsem poprvé uviděl Prahu na vlastní oči, nestačil jsem se divit. Stromy byly zelené! Obloha byla ... no, ve skutečnosti byla v ten chladný den na konci září většinou šedivá. Domy, ulice, metro, lidé ... no, dobrá, přiznám se bez mučení, všechno mělo taky takový šedavý, bezbarvý nádech, ale ty stromy! Určitě zářily barvou. Vzpomínám si, jak jsem na ně v údivu zíral v den příjezdu, když jsem o pár hodin později stál v zimě před obchodem a ve frontě čekal společně s řadou lidí v dlouhých tmavých kabátech na chleba.

Třetí věc, jež mě hned první den tady překvapila, bylo telefonování. Či spíš snaha zatelefonovat si z automatu na nádraží. Chtěl jsem vložit do přístroje korunovou minci, ale nešlo to. Otvor blokoval jakýsi kovový předmět. Vyzkoušel jsem ostatní telefony kolem, ale všechny měly otvory zablokované stejně.

Pak si jeden laskavý český kolemdjoucí všiml mého zmateného chování a ukázal mi, jak telefon funguje. Položil minci na malý výstupek před otvorem a vytočil mi číslo. Když se na volaném čísle ozval hlas, otvor se otevřel a mince zapadla dovnitř.

Pane jo, pomyslel jsem si. Mince tam nezapadne, dokud vás telefon nespojí. Takže nemůžete o své mince přijít, kdyby se telefon porouchal. Jak důmyslné!

Když jsem se hlasu na druhém konci drátu zeptal, zda bych mohl mluvit s ředitelem školy, kde jsem měl vyučovat, ten člověk vyštěkl: „To je omyl!“ a zavěsil. Můj laskavý český zachránce, co mi pomáhal se dovolat, se ptal, cože se to stalo. Tak jsem mu sdělil, že jsem se asi nedopatřením dovolal někomu jménem pan Omyl. Ujistil mě, že takové omyly jsou v české telefonní síti zcela běžné, a znovu mi s telefonováním pomohl. Až jsem se konečně na třetí nebo čtvrtý pokus do školy skutečně dovolal.

Jak se ukázalo, český telefonní systém se stal jedním ze stálých zdrojů mého překvapení. Jednou jsem se dovolal na číslo, kde jsem uslyšel dva nebo tři hlasy mluvící najednou. V moravském městě Vranově jsem zase našel zázračný veřejný telefonní automat, do něhož jsem vložil jednu korunu, a zázrakem jsem mohl víc než hodinu mluvit se svou rodinou v daleké Americe. Pokud jste na tyto zkušenosti s fungováním telefonních budek v minulosti příliš mladí, určitě se zeptejte rodičů. Možná i oni mají v zásobě pár legračních historek.

Dočkal jsem se mnoha dalších překvapení během všech těch dnů, týdnů i měsíců života v Československu, které pro mě brzy přestalo být jen zemí s nejdelším názvem na světě.

Avšak tím největším překvapením pro mě bylo, že jsem se tu po čase zamiloval a našel své největší štěstí v životě ... ale počkat, tohle má být humoristický sloupek, tak se o tom tady nebudu

Česká výhra nad Řeckem Pan Dokonalý klaun. Čech se kál: Byla to komická chyba

12.06.2012 21:29 Od zvláštního zpravodaje

Českým fanouškům zatrnulo. Petr Čech, podle mnohých nejlepší brankář na světě, se změnil v klauna. V zápase mistrovství Evropy pustil jednoduchý centr a daroval Řekům gól, kterým snížili na 1:2. Mohla to být eurominela, našťestí se na ní snad brzy zapomene. "Věřil jsem, že další gól už nedostanu," říká v rozhovoru brankář přezdívaný Pan Dokonalý a nic neskrývá: "Byla to komická chyba."

Gól, který jste dostal, to byla chyba jak z pralesní ligy. Vzpomněl jste si na Ženevu, kde vám proti Turecku proklouzl mokrý míč rukavicemi a začal velký obrat, jenž zničil Čechy?

Ano. Historie se mi vrátila. Je to vůbec poprvé v mé kariéře, kdy mi historie nějak proběhla hlavou. Jakmile jsem gól dostal, hned jsem si na to vzpomněl. Ale zbývalo pětatřicet minut a já jsem věřil, že současnost bude jinak.

Jak se to vlastně stane, že brankáře, jako jste vy, postihne takovýto ulítlý "blikanec"?

Já nevím. Cítil jsem se dobře. Do té doby a i po gólu jsem chytal dobře a jistě. Všechno, co přilétlo do vápna, jsem v klidu sesbíral. Udělal jsem prostě jen jedno špatné rozhodnutí, když jsem chtěl hekticky chytit míč. Mohl jsem ho klidně nechat prolétnout. Byla to strašná chyba.

Zbytek zápasu jste prožíval asi hodně nervózně, co? Stačil gól a byl byste hlavní viník...

Abych řekl pravdu, věřil jsem, že už žádný další gól nedostanu. Pro mě je pozitivní, že na mě chyba nezanechala žádný následek. Dohrál jsem zápas, jak jsem chtěl. Ta

chyba vypadá komicky, ale takové věci se někdy stávají. A pro mě je hrozně důležité, že zápas nakonec dopadl dobře. Doufám, že jsem si to všechno vybral. Věřím, že takovou chybu už neudělám, protože byla nesmyslná.

Před utkáním jste byli pod ohromným tlakem. Jak těžký byl zápas po psychické stránce?

Bylo to nepříjemné. Ale prakticky od druhého dne všichni věděli, že je to za námi a že máme ještě dva zápasy, abychom to zvrátili. Výborným vstupem do zápasu se rozdaly karty, vytvořili jsme si náskok a udrželi ho. Splnili jsme první krok a zbývá nám ještě jeden krok, abychom se dostali do čtvrtfinále.

Tomáš Rosický je zraněný, podle prvních zpráv má něco s achilovkou. Je asi hodně důležité, aby byl zdravý, že?

Věřím, že se dá do pořádku. Má tři dny, to je dlouhá doba. My musíme hrát, i kdybychom to hráli bez něj. I kdyby nebyl k dispozici, musíme se snažit, aby se ten čas na jeho uzdravení prodloužil a byl k dispozici třeba pro čtvrtfinále.

Foto: Robert Sedmík

Autor: Jakub Kvasnička

Dobojováno. Smutní Češi padli na kolena, ale od fandů slyšeli potlesk

21. června 2012 **Česko - Portugalsko 0:1**

Varšava (Od zpravodaje iDNES.cz) - Vyčerpaný a zdrčený obránce Limberský ležel na zádech. Jen se převalil, lehce se zvedl na čtyři, ale na nohy mu pomohl až gólman Čech. Podal mu ruku, poplácal ho. Z trávníku těžce vstávali i další: záložník Plašil či útočník Baroš.

Je dobojováno. Čtvrteční večer už se nachýlil a česká fotbalová mise na letošním mistrovství Evropy definitivně skončila. Skončila ve čtvrtfinále proti Portugalcům, proti hvězdnému Ronaldovi.

Ještě v poslední minutě čeští reprezentanti bojovali o vyrovnání. Do pokutového území Portugalska přes celé hřiště přiběhl i gólman Čech. Plašil centroval, jenže Jiráček už se do šance nedostal. Naopak hned vzápětí portugalský protiútok směrem k opuštěné české brance hasil na půlce Limberský.

A brzy byl konec.

Zatímco se portugalsští fotbalisté objímali a slavili postup do semifinále Eura, čeští hráči popadali na trávník.

Čech smutně klečel před svou brankou, do níž deset minut před koncem zápasu poslal Ronaldo nechtatelnou hlavičku z deseti metrů. Další hráči sklopili zrak.

Ač se jejich pohledy zářily do země, z dálky vnímali obrovskou podporu. Sektory fanoušků v červených dresech nadšeně dlouho tleskaly.

Přidali se i domácí Poláci, kteří po vyřazení svého týmu nepokrytě drželi s českým mužstvem. Českých fandů do polské metropole dorazily tisíce: auty, autobusy či speciálními vlaky. A jejich hlasivky stejně jako v předchozích zápasech dostávaly zabrat: často byly slyšet české pokřiky a skandování.

Když unavení hráči po konečném hvizdu sebrali ještě poslední síly, vyrazili směrem k fandům. Záložník Hübschman k nim kráčel s dcerkou v náruči.

Po krátké děkovačce už zamířili do kabin. U lavičky každému z nich ještě podal ruku trenér Bílek: jako dík za výkon proti Portugalsku i za vystoupení na turnaji.

A pak Češi pro Euro 2012 definitivně zmizeli ze scény.

Autor: Ondřej Trunečka idnes

Španělsko - Itálie 4:0

Španělsko uštědřilo ve finále squadře debakl, titul obhájilo a završilo zlatý hatrick

Španělská reprezentace završila zlatý hatrick. Po triumfu na EURO 2008 a vítězství na světovém šampionátu 2010 vyhrála i letošní mistrovství Evropy. A zcela zaslouženě.

Španělé tak zarovnali sérii soutěžních zápasů bez prohry na dvacet v řadě a završili zlatý hatrick, který se ještě nikdy nikomu ve fotbalové historii nepovedl. K titulu mistrů Evropy 2008 a mistrů světa 2010 přidali zlato i z letošního evropského šampionátu. Mimochodem třetí v historii, neboť poprvé se mistry Evropy stali již na druhém ME v roce 1964.

Phone scammers doing the rounds

A CAUTIONARY tale has emerged from the Gemfields after a Sapphire woman almost became a victim of yet another phone scam.

Jennifer Belbin’s quick thinking and suspicion of a random phone call saved her from being ripped off by someone claiming to be from the Australian Tax Office, offering her a rebate of more than \$7000.

“A man, who called himself John Harvey, said he was from the ATO in Canberra and started rattling off all this personal information about me,” Ms Belbin said.

“He said I was owed \$7600 from the tax office and he needed some more information from me before he could process it, but it sounded too good to be true so I asked him for a number I could call.

“Not surprisingly, it didn’t work.”

Ms Belbin said she rang the number, but it was a fake, so she rang the ATO in Canberra to ask about the apparent tax refund.

They told her it was definitely a scam, laughed it off, and said it had been “going on for ages”.

But what alarmed Ms Belbin more than just being rung “out of the blue” **was the fact the man had all her personal details, despite her being very careful about what information she releases on the internet and other public forums.**

“He had all my personal details like my name, my address, post office box, date of birth and it sort of scared me,” Ms Belbin said.

“But what really put me onto the scam was that this John Harvey sounded Asian.

“I’ve had a few of these, and it’s scary because now is just after the floods and with everything people are going through, people could be very unsuspecting.

“I just feel there should be something out there to warn people.”

Tax commissioner Michael D’Ascenzo warned residents to be vigilant about scam behaviour, and said scammers use phone calls, letters, text messages, emails, bogus websites and job advertisements to try to obtain personal information.

“If something seems suspicious, too good to be true, asks you for personal details or cannot be verified by contacting an official source, it is likely to be a scam and you should report it.

“We keep the community informed about any scam reports we receive. These scams are then investigated by the ATO and other government agencies appropriate, including the Australian Federal Police.”

To report a suspected scam, contact the ATO client contact centre by phoning 132 861.

Email scams can be forwarded to

ReportEmailFraud@ato.gov.au.

Becherovka, Rum, Fernet, Griotka, Česká piva

Budvar, Zlatopramen, Plzen,

Monday – Friday 8.30-17.00

Goulburn Wines & Spirits

9-13 Brisbane Street
Darlinghurst, NSW 2010
02 9264 8459

email sales@goulburnwines.com.au

Wholesale and retail 10.05.12

There's an annual contest at the **Griffiths University, Australia**, calling for the most appropriate definition of a contemporary term. This year's term was '**political correctness**'. The winning student wrote:- '**Political correctness** is a doctrine, fostered by a delusional, illogical minority, and rapidly promoted by mainstream media, which holds forth the proposition that it is entirely possible to pick up a piece of shit by the clean end..

From Czechoslovakia With Love

Text: Steve Fisher

One of the questions that Czech people often ask me is what most surprised me about this country when I first came here 20 years ago.

I'm always hesitant to answer that question, because I'm afraid that the answer is going to make me look like a typical American idiot. Americans are notorious for their lack of knowledge about the rest of the world. For example, in one recent study when they were asked to find Japan on a map, 50 percent of Americans responded, "What is a map?"

That's why, in 1991, when someone suggested to me that I could travel to Prague and teach English, the first thing that surprised me was when I looked on a map and discovered that Prague was located in a country called "Czechoslovakia."

Czechoslovakia! What a name! 14 letters long! It was, in fact, the longest one-word name of any country in the world, beating out Liechtenstein (13 letters) and Turkmenistan (12).

What did I know about Czechoslovakia? Not much. I seemed to remember that the evil chess player in the first James Bond movie, *From Russia With Love*, was from Czechoslovakia. I think his name was Kronsteen. He was part of SPECTRE, the international criminal syndicate that was always trying to kill James Bond. He was actually SPECTRE's Head of Planning, which was quite a high position for someone from such a small country, so that's pretty impressive.

In all the years I've lived here, though, I've never met a Czech person named Kronsteen, nor have I ever met any evil Czech chess masters. I once played checkers with a Czech guy who was really good at it and was kind of a jerk, but that's about it.

The second thing that surprised me about this country – and this is going to sound totally crazy, but it's true – was when I finally arrived in Prague and found that everything here was in color.

Really. All my life, in American newspapers and school textbooks, the only pictures I had seen of Eastern Europe were black-and-white photos of people wearing long dark grey overcoats in what looked like freezing cold weather, standing in line to buy bread.

So, when I first saw Prague with my own eyes, I was immediately amazed. The trees were green! The sky was...well, actually it was mostly grey on that cold late-September day. The buildings, the streets, the metro, the people...okay, yes, they were all sort of grey and colorless, too, but the trees! Definitely colored. I remember staring at those trees in amazement later that day as I stood outside a shop in the freezing cold with a bunch of people wearing long dark grey overcoats waiting in line to buy bread .

The third thing that surprised me on my first day here was when I tried to make a call from a pay telephone at the train station. I tried depositing a one-crown coin in the phone's coin slot, but it wouldn't go in. The slot was blocked by a piece of metal. I tried the other telephones nearby, but their coin slots were all similarly blocked.

Then, a kind Czech passerby noticed my confusion and showed me the way the phone worked – placing my coin in a little tray in front of the slot, then dialing my number for me. When the party I called answered, the coin slot opened and my coin fell in.

Wow, I thought. *Your coin isn't deposited until the call goes through. So you can't lose your money if the phone is broken. How ingenious!*

Of course, when I asked the person I had called if I could speak with the director of the school I was supposed to be teaching for, the person abruptly said, "To je omyl!" and hung up. The kind Czech fellow who had helped me make the call asked me what had happened, and I told him that I seemed to have accidentally reached someone named Omyl. He assured me that such a misconnection was totally normal in the Czech telephone system, and he helped me try again until we finally managed to reach my school on the third or fourth try.

As it turned out, the Czech telephone system became one of my most constant sources of surprises – from calling a number only to suddenly hear two or three other voices on the line speaking at the same time, to a miraculous pay phone in the Moravian town of Vranov where I once deposited a one-crown coin and was somehow able to talk to my family in America for more than an hour. If you're

too young to remember the way phones used to work here, be sure to ask your parents. They probably have some funny stories, too.

There were plenty of other surprises in store for me during my days and weeks and months ahead in Czechoslovakia, which was soon to lose its standing as the world's longest one-word named country.

Finding love and the greatest happiness I've ever known in one of the world's most beautiful places was the best of those surprises...but, hey, this is supposed to be a humor column, so I won't write about that here.

Do you want to read this article in Czech? Turn to page 15)

Dangerous Dreamers

I just published a book that might appeal not only to scholars and students interested in contemporary history and international relations, but also to readers of detective and spy stories, since – on the basis of documents discovered in American, Australian, Czech, and Soviet recently opened secret archives of intelligence services – it presents lives and activities of dozens of real – and not just imagined - agents and spies. For several decades they were successfully trying to influence members of the Communist Party of Australia (CPA) and naïve Australian personalities among influential historians, politicians, trade unionists, writers, and journalists in order to change Australian democratic system into a Communist police dictaturship as in the Soviet Union, Maoist China, and Soviet satellites in Central and Eastern Europe. These local dangerous dreamers falsely believed that Lenin, Stalin and Mao Tse-tung created very happy societies, where there was no exploitation, no war-mongering, and brotherhood (and surely no actual Gulags, mass starvation, or millions of political murders).

The full title is “Dangerous Dreamers: The Australian Anti-Democratic Left and Czechoslovak Agents”. Its January 2010 publisher is iUniverse, inc., New York and Bloomington. It contains XXII + 388 pages. Bound softcover costs \$26.95, hardcover \$36.95 at Barnes & Noble and Books-a-Million; amazon.com sells it a few dollars cheaper.

Harvard Professor in his Preface wrote: “Peter Hruby’s valuable book, highlighting the successful efforts by the Soviet and Czechoslovak foreign intelligence services to recruit and suborn left-wing intellectuals and journalists in Australia, sheds important and disturbing light on a underexplored aspect of the Cold War ... Hruby’s book is important not only because of the evidence it meticulously presents and the fascinating analyses it provides of numerfous Australian leftists, but also because it has a direct bearing on political debates today. Almost all of the individuals discussed by Hruby are still held in high regard both in Australia and ouside ... He has produced what is by far the most authoritative book on the subject.

Petr Hruby

A Turkish official teases starving Armenian children with bread during the Armenian Genocide

During a recent password audit, it was found that a blonde was using the following password: MickeyMinniePlutoHueyLouieDeweyDonaldGoofy When asked why such a big password, she said that it had to be at least 8 characters long.